

DE TWEEDE BRIEF AAN
DE KORINTHIËRS

F.W. Grant

DE TWEEDE
BRIEF AAN DE
KORINTHIËRS

De numerieke structuur van de Schrift

De tweede brief aan de Korinthiërs

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2025
Copyright: OudeSporen online uitgeverij
Engelse versie: STEM Publishing / BrethrenArchive.org

Inhoud

De tweede brief aan de Korinthiërs.	8
De omvang en indeling	8
Opmerkingen	11
Afdeling 1. (2 Kor. 1 - 2)	12
Afdeling 2. (2 Kor. 3).	21
Afdeling 3. (2 Kor. 4 - 5)	32
Afdeling 4. (2 Kor. 6 - 7)	51
Afdeling 5. (2 Kor. 8 - 9)	58
Afdeling 6. (2 Kor. 10 - 11)	64
Afdeling 7. (2 Kor. 12 - 13)	69
Bijlagen	80
Bron	80
Volgorde en indeling van de Bijbelboeken	81
Betekenis van de cijfers	82

De tweede brief aan de Korinthiërs

De omvang en indeling

De tweede brief aan de Korinthiërs is, zoals gezegd, een aanhangsel van de eerste en heeft als zodanig als onderwerp het ambt. We hebben al gezien dat het idee van het lichaam van Christus een ambt veronderstelt. De verschillende kwalificaties en functies van de leden maken ieder van hen op zijn plaats tot een dienaar van alle anderen. In de brief aan de Korinthiërs is de apostel zelf het voorbeeld van het ambt in zijn hoogste hoedanigheid en zoals het zich in het openbaar manifesteert. Dit mag ons niet afleiden van de grotere gedachte aan het ambt als verbonden met het gehele lichaam van Christus, die de apostel ons in het eerste hoofdstuk zo duidelijk voorhoudt. Paulus was de voorbeeldige christen, zoals we hebben gezien in de brief aan de Filippenzen. Hij is het patroon in zijn bekering, zoals hij ons laat zien in zijn brief aan Timoteüs.

Zelfs in zijn vorige toestand was hij een voorbeeld, tegelijk leider van wetticisten en leider van zondaars. Hij is hier een voorbeeld voor ons in de bediening van Christus; maar we moeten zijn superioriteit hierin niet de grotere gedachte laten verdringen, zoals in de meeste commentaren op de brief praktisch wel gebeurt. We

kunnen net zo goed toestaan dat de individualiteit van Paulus als christen de vanzelfsprekende toepassing op alle andere christenen verhindert. Het ambt heeft natuurlijk zijn verschillende karakters, en in sommige vormen is het niet alleen niet openbaar, maar kan het van een zeer onopvallende en onofficiële soort zijn; maar de dingen die meer zwak lijken, zijn noodzakelijk, zoals dezelfde apostel ons heeft voorgehouden; en we moeten niet toestaan dat het ons aan het ambt doet denken alsof het het exclusieve voorrecht of de plicht van een bepaalde klasse is. De brief breidt zich dus uit van een loutere verdediging van zichzelf door Paulus aan de Korinthiërs, - of hoogstens een loutere bediening van hem voor plaatselijke behoeften in die vergadering, - hij breidt zich, zeg ik, uit tot datgene wat voor ons allen van het meest algemene belang is; de beginselen worden tenminste van universele toepassing. Wij vinden dit, zoals reeds gezegd, aan het begin van de brief.

De eerste afdeling toont ons de eenheid van de vergadering in de geest van God, die alle gebeurtenissen in de afzonderlijke leden bestuurt ten bate van het geheel.

De tweede afdeling toont ons in feite het ambt van de hele Gemeente, gezien als de brief van Christus, om gelezen en gekend te worden door alle mensen. Dit kan zeker niet zomaar apostolisch zijn. Het neemt de hele Gemeente als een brief. Dit wordt voortgezet in de volgende hoofdstukken, waarin we zien hoe het leven binnenkomt met zijn getuigenis, evenals het woord dat de gelovigen uitdragen. We hebben dan de beproeving, die duidelijk geldt voor alle christenen; dan de dienstbaarheid in de vorm van de mededeling aan hen die nood hebben, van de kant van hen die in die nood kunnen voorzien.

Dan vinden we het overwinnen van de moeilijkheden van de weg (de tegenstand van Satan die altijd probeert het getuigenis van Christus te vernietigen) en de kracht om te overwinnen.

En we sluiten tenslotte af met datgene wat de vervolmaking van de bediening is; waarin we enerzijds de nabijheid van God zien waarin zij die ernstig zijn volk willen dienen, worden gevonden, en anderzijds de discipline die zij niettemin nodig hebben, en waarin zij leren dat de kracht van Christus die op ons rust, ons in staat stelt te roemen in de zwakheden die die kracht oproepen. Dit geeft ons de afdelingen van de brief, die in het algemeen, op één uitzondering na, twee hoofdstukken per afdeling zijn; de uitzondering is die van het derde hoofdstuk, waarin we de bediening van het nieuwe verbond in heerlijk contrast zien staan met de bediening van het oude. De verdelingen zijn dus:

1. (2 Kor. 1, 2): De eenheid van het lichaam als erkend door God in de besturing van alles wat betrekking heeft op elk deel tot welzijn van het geheel.
2. (2 Kor. 3): Geeft ons bediening in zijn noodzakelijk nieuw verbondskarakter in tegenstelling tot alles wat in het oude zo genoemd kon worden.
3. (2 Kor. 4, 5): Toont ons de uitstraling van de heerlijkheid van Christus in de aarden vaten, die juist door hun zwakheid en nietigheid de bron ervan alleen maar duidelijker maken.
4. (2 Kor. 6, 7): Toont ons de beproeving en beproeving in de wereld waar wij doorheen gaan.

5. (2 Kor. 8, 9): De mededeling voor de nood van de behoeftige van de kant van hen die vermogen hebben om in de nood te voorzien.
6. (2 Kor. 10, 11): Geeft ons het overwinnen van de moeilijkheden en van de macht van de vijand, die het werk zouden belemmeren; terwijl
7. (2 Kor. 12, 13) geeft ons de vervolmaking van de bediening door de bediening van God van Zijn kant aan hen die bedienen, en de tucht van de weg die hen alleen stempelt met die zwakheid die hen doet roemen in Zijn kracht.

Opmerkingen

Afdeling 1. (2 Kor. 1 - 2)

De eenheid van het lichaam als erkend door God in de besturing van alles wat betrekking heeft op elk deel tot welzijn van het geheel.

Het belang van de eerste verdeling wordt hier duidelijk gezien. Het is een inleiding tot wat volgt, en zet ons op het juiste spoor voor de interpretatie van alles wat volgt. Het is daarom zeer opvallend dat hier wordt aangedrongen op de eenheid van de vergadering als erkend door God in de beproeving van alles wat gebeurt met betrekking tot een van de leden van het lichaam, waardoor zij vruchtbaarder worden in hun dienst aan de rest. Het is enorm belangrijk dat wij het idee van bediening krijgen dat hieruit voortvloeit. De tendens is geweest - hoewel geen enkele christen zal ontkennen dat de dienst in zekere zin toebehoort aan het hele volk van God - om wat gewoonlijk bediening wordt genoemd te veel de dienst van een klasse en ambtenaar te maken. Wij allen moeten ons ten volle bewust worden van het feit dat het ambt niets anders is dan de dienst van Christus in heel ons leven, waartoe wij verplicht zijn door het feit dat wij christenen zijn.

Wij zijn niet uit vrije wil door de Geest gedoopt in het ene lichaam van Christus. Onze plaats en noodzakelijke plicht ten opzichte van alle andere leden is dus duidelijk. Wij kunnen ons inderdaad afvragen wat onze eigen onderscheiden functie in dit verband is, - een vraag die wij niet zullen beantwoorden door alleen naar onszelf te kijken en te trachten haar door een dergelijk onderzoek te definiëren. De liefde, zoals de apostel ons reeds heeft geleerd, is de geest van het ambt.

Het is datgene wat ons als vanzelfsprekend dienstbaar maakt aan de behoeften van anderen, en hier is er geen beperkende band om ons heen geworpen om de vrije beweging van de liefde te belemmeren. Naarmate wij ons laten leiden om te helpen op welke manier dan ook, wordt die bekwaamheid van onze kant meer en meer bekend bij onszelf, en vallen wij verstandiger op de plaats die God ons heeft gegeven. Ambtelijkheid is altijd een rem geweest op deze wederzijdse dienstbaarheid.

Een groot aantal is aldus systematisch beroofd van zelfs maar de mogelijkheid om te weten wat hun gaven zouden kunnen zijn; en de zegen die God ons aldus zou hebben gegeven, is door ons beperkt en, voor zover mogelijk, verspeeld. Het hart is datgene wat ons hier beter zal leren dan het hoofd, en liefde is niet het blinde dat de mensen het hebben afgeschilderd, maar integendeel datgene wat juist de sleutel is tot de wijsheid. 'Wie zielen wint, is wijs.' Het verlangen om dit te doen zal ons ertoe brengen om manieren te zoeken om dit te doen die zichzelf spoedig zullen rechtvaardigen, of noodzakelijke correctie zullen vinden op het gebied van de dienst zelf.

1. De apostel associeert zich in zijn toespraak tot de Korinthiërs nu, op zijn constante, genadige wijze, met de broeder Timotheus; terwijl hij, in de toestand waarvan wij weten dat die te Korinthe was, zijn eigen onderscheiden apostelschap door de wil van God moet handhaven. Daarom schrijft hij met gezag, niet alleen bij wijze van advies; en we zien in feite de hele brief door hoe hij dit gezag opeist, terwijl hij het met alle zachtheid van genade wil gebruiken. Hij schrijft aan de gemeente te Korinthe, maar met een grotere verwijzing ook naar alle heiligen in heel Achaia, en wenst hen in de eerste plaats, als datgene

wat in aanmerking komt voor alles wat hij hen hier zal voorhouden, ‘genade en vrede van God onze Vader en de Heer Jezus Christus’. Genade is, zoals wij weten, onze fundamentele behoefte, evenals datgene waarin wij bij God staan, en vrede is datgene wat wij kunnen bezitten naarmate wij de genade waarin wij staan beseffen; maar er is ook een vrede die voortvloeit uit de gemeenschap met de Vader en met de Zoon, en die daarom essentieel is voor alle christelijke wandel.

De apostel schrijft vol van de troost waarmee het nieuws dat hij zojuist uit Korinthe heeft ontvangen hem inspireert. Hij zegent de God en Vader van onze Heer Jezus Christus als ‘de Vader van ontferming en de God van alle bemoediging’, en geeft ons onmiddellijk op deze wijze een kerntoon van de brief: ‘Want God bemoedigt ons’, zegt hij, ‘in al onze verdrukking, opdat wij degenen die in enige verdrukking zijn, kunnen bemoedigen door de bemoediging waarmee wij zelf door God bemoedigd worden.’ Hoe mooi is de vruchtbaarheid van verdriet aldus voor ons, als datgene wat ons alleen maar dieper doet beseffen dat God een levende God is en de wijze waarop Hij ons allen verzorgt en dient! God is immers de grote Dienaar. Wij zijn slechts navolgers van God op deze manier, zwak als we zijn. Het is een bediening waarvan ieder van ons afhankelijk is, een bediening waarin Hij zijn mensen kan gebruiken en ook gebruikt, en waarin ook de omstandigheden van de weg, hoe ongunstig ze ook mogen lijken, toch allemaal worden gemaakt om samen te werken ten goede voor hen die God liefhebben.

Hoe bewust moeten wij zijn, als wij enige juiste christelijke ervaring hebben, van het effect van moeilijkheden op ons, van hoe,

als wij daardoor tot God naderen, Hij werkelijk meer de levende God wordt, waarop wij in al onze behoeften kunnen rekenen! De moeite waarover hij spreekt is die welke voor hem voortvloeit uit de plaats die hij in de wereld inneemt als toegewijd aan Christus. Het lijden van Christus was overvloedig voor iemand voor wie het leven Christus was en niets anders. Het is dus niet het tucht lijden waarover hij spreekt; hoewel het waar is dat, misschien, in alle lijden, zelfs waar het hoogste voorrecht wordt gevonden, wij toch zodanig zijn dat tucht erin kan zijn, er misschien gewoonlijk in is, en deel uitmaakt van zijn zegen. Maar daar wordt hier niet over gesproken. Als het lijden van Christus hem overvloedig is geweest, zo is ook zijn bemoediging door Christus overvloedig geweest. Beide dingen, de moeite en de bemoediging, waren niet alleen voor hemzelf, maar ook voor alle christenen. Hun bemoediging zou gevonden worden in het doorstaan van hetzelfde lijden, en hun verlossing of bevrijding daaruit was de kroon van zijn lijden. Daaruit kwam te zijner tijd de bevrijding.

Hier wordt het vermogen gevonden om elkaar te helpen op basis van zulk gemeenschappelijk lijden en zulke ervaringen van de goedheid en macht van God. Hij had een standvastige hoop met betrekking tot hen, een verzekering dat al deze beproeving voor hen alleen maar tot zegen zou strekken, en nu zou zijn eigen huidige bemoediging door hen haar weerslag hebben op hen, tot hun eigen bemoediging en als uitwerking van hun bevrijding ook. Als zij deel hadden aan het lijden aan de ene kant, zouden zij ook deel hebben aan de bemoediging aan de andere kant. Zo heeft God zijn volk verenigd.

2. De apostel gaat verder met te spreken over de moeilijkheden waarin hij de laatste tijd verkeerde, en over het effect daarvan op hemzelf, een effect dat God altijd in ons teweegbrengt door dit soort beproevingen. Hij was bovenmatig onder druk gezet, boven zijn eigen vermogen om het vol te houden. Het leven zelf had hij als hopeloos opgegeven; maar toen God hem hiertoe bracht, en toen het vonnis van de dood als het ware op hem werd geschreven, was dat alleen opdat God Zich zou openbaren als de God van de opstanding, een God die in kracht boven alle gedachten van de mens uitgaat, wat de omstandigheden ook mogen zijn. De apostel had bevrijding gevonden. Bij hem was de zekerheid bevestigd dat God hem altijd zou verlossen.

Daarom vertrouwde hij Hem hiervoor, terwijl hij de waarde erkende van de gebeden van de heiligen namens hem, gebeden die dus al een duidelijke vorm van bediening voor hem waren; en het resultaat bij God zou dan ook, in de hem geschonken genade, dankzegging zijn van de kant van velen namens hem. Bij het zien hiervan wordt hij getroost door de zekerheid, het getuigenis van zijn eigen geweten, dat hij zich in heiligheid en oprechtheid voor God had gedragen in de wereld en zelfs in het bijzonder tegenover hen. Zij erkenden dit reeds; en hij schrijft niets anders dan dat hij er zeker van was dat zij het zouden erkennen, en dat hij hun roem was, zoals ook zij de zijne waren in de komende dag van de Heer Jezus.

3. Hij gaat nu verder met te spreken over wat een mislukking van zijn kant lijkt te zijn geweest. Hij was van plan geweest eerder naar hen toe te komen, hen voorbij te gaan naar Macedonië, en weer van Macedonië naar hen toe te gaan, zodat zij hem daarna op weg zouden

zetten naar Judea; maar in feite had hij dit niet gedaan. Was dat louter wispelturigheid van zijn kant, zodat wat hij vandaag van plan was, hij morgen terzijde schoof? Was er op deze manier een soort ja en nee bij hem, zo ernstig als het ja eerder ernstig leek? Hij wil hen ontdoen van elke gedachte van deze aard; en het is prachtig om te zien hoe hij erop staat dat zijn leven karakter ontleende aan zijn prediking, zelfs in zulke details als waarover hij spreekt. De Zoon van God die onder hen was gepredikt door hemzelf en Silas en Timotheus, werd Hij gepredikt als Iemand in wie er ja en nee was, de auteur van een louter voorwaardelijke en onzekere zegen?

Zeker niet. Alles in Hem was zekerheid; al de beloften van God waren in Hem ja, in bevestiging; en in Hem ook amen, in het antwoord van geloof en ervaring op Zijn zekerheid; opdat God de Hem toekomende eer zou hebben, zoals Hij alleen op deze wijze kon. Wat de positie van de christen betreft, God had ze allemaal samen in Christus gevestigd, bij Wie er geen mislukking kon zijn. Het heil lag in Zijn handen en in geen andere. Hij had volledige controle over alle omstandigheden, en genade om in alle mogelijke behoeften te voorzien. Dan was ook de kracht die hierop antwoordde, de kracht van de Geest, geopenbaard. Zij waren aldus gezalfd en verzegeld. De gecommuniceerde kracht had hen op de meest volledige wijze gekenmerkt als degenen die God toebehoorden, en aldus Zijn komst verzekerd namens degenen die Zijn vertegenwoordigers op aarde waren. De Geest zelf was dus het pand en de voorbode van de toekomst in hun harten. Hier was alles zekerheid. Niets was slechts voorwaardelijk. Niets hing af van de mens, welke vorm Gods genade ook moest aannemen met het oog op menselijke zwakheid en onzekerheid.

4. Hij gaat verder met het uitleggen van de echte reden voor deze schijnbare mislukking. Het was om hen te sparen dat hij niet naar Korinthe was gekomen. Hun toestand was zodanig dat hij bang was het apostolisch gezag te moeten uitoefenen op een wijze die hem tot heer in plaats van tot dienaar zou kunnen maken. Zijn afwezigheid was de vrucht van zijn liefde voor hen. Het was om het geloof waarin zij stonden in praktijk te brengen. Zij moesten handelen in de verantwoordelijkheid die hun toebehoorde, en hij liet hen vrij om aldus te handelen. Het was ook niet zijn bedoeling om opnieuw tot hen te komen in verdriet. Zij waren juist de mensen die hem in hun voorspoed blij maakten. Waarom zou hij hen verdriet willen doen? En het doel van zijn schrijven nu was ook dat hij geen verdriet zou hebben van hen in wie hij zich zou moeten verheugen. Hij had nu ook vertrouwen in zichzelf, dat zijn vreugde werkelijk de vreugde van hen allen was. Zijn vorige brief, met al het vleugje strengheid dat erin kon zitten, was slechts het getuigenis van de liefde die hij overvloediger jegens hen had, en die op deze manier tot hun zegen werkte.

5. De apostel neemt nu de zaak van de tucht op, waartoe hij hen in de vorige brief moest vermanen. De droefheid die in zijn hart was geweest, was werkelijk zowel de hunne als de zijne, en hij wilde niet dat zij nu zijn aandeel daarin zo zouden drukken dat het de openbaring van hun liefde zou belemmeren, die zou moeten plaatsvinden wanneer deze droefheid van hen had gewerkt in het afbreken van de overtreder. Zij moesten nu genade tonen en bemoedigen, uit vrees dat de betrokkene zou worden verzwolgen door de buitensporige smart die hij scheen te tonen. Het is heel goed mogelijk dat wij van het uiterste van laksheid naar het uiterste van

verstarring gaan, beide werkelijk voortkomend uit een gebrek aan ware liefde, die niet aan de ene kant het kwaad kan verlichten, noch aan de andere kant haar doel uit het oog kan verliezen, namelijk de zondaar van zijn zonde te winnen. Daarom kon hij hen nu aansporen om deze persoon van hun liefde te verzekeren; en hier verlangde hij dat zij even gehoorzaam zouden zijn aan het woord van hem als zij eerder in de actieve tucht zelf waren geweest. Als zij iets vergaven, vergaf ook hij. Hij was met hen daarin en als vertegenwoordiger van Christus ook in zijn apostolisch karakter, want vergeving was juist de triomf van de genade over de zonde en ook de triomf over Satan, in wiens handen de overtreder was gesteld, maar die nu zou proberen hem tot wanhoop te drijven en zo voordeel te behalen over de kudde van Christus zelf. Dat waren zijn plannen, waarvan christenen niet onkundig moeten zijn.

6. Hij gaat nu terug om te spreken over zijn eigen persoonlijke oefeningen met betrekking tot hen. Hij was naar Troas gekomen voor het evangelie van Christus, en de Heer had daar een deur voor hem geopend; maar zijn bezorgdheid over Korinthe liet hem niet toe daar te blijven. Hij vond Titus niet zoals hij verwachtte, die naar hen was gezonden, en zijn bezorgdheid was zo groot dat hij zelfs deze open deur verliet en naar Macedonië vertrok om nieuws over hen te vinden. Hij spreekt zich er niet over uit of het toch de bedoeling van de Heer was geweest dat hij zou vertrekken; maar er kan geen twijfel over bestaan hoe dit, bij zo iemand als de apostel, zijn bezorgdheid voor hen manifesteerde; maar God was binnengekomen. Overal vond hij het zo. God leidde altijd in triomf in Christus. Hij zegt niet, 'doet ons triomferen,'.

De triomf was die van God zelf, God die een niet aflatende belangstelling had voor alles wat aan Christus toebehoorde, en die dit zo openbaarde in hen die op aarde met Hem vereenzelvigd waren. Door hen openbaarde Hij de geur van Zijn kennis op elke plaats; en dit ook, waar het evangelie misschien geen succes leek te zijn, als waar het dat duidelijk wel was: in hen die gered werden en in hen die verloren gingen. Zij die het predikten waren nog steeds een heerlijke geur van Christus voor God; en Hij verheugde zich in de bekendmaking van Zijn macht en genade in Hem; Christus was altijd een heerlijke geur voor Hem, ook al was het voor hen die Christus verwierpen slechts een geur van dood, de verwachting van een ergere dood, - anderzijds een geur van leven tot leven voor hen die het aannamen. Wie was dan voldoende voor zulke dingen? Hun toereikendheid moest duidelijk van God zelf zijn, die de grote prediker van Christus was in de kracht van zijn Geest, die gekomen was om Hem te allen tijde te verheerlijken. Toch werd het menselijk instrumentarium hierdoor niet terzijde geschoven, maar juist bevestigd; en het vereiste van degenen die God aldus gebruikte, die ernstige oprechtheid die van God was; die dus geen handel dreven in het woord van God, door het om te zetten in een middel om hun eigenbelang te volgen, maar die, in de tegenwoordigheid van God, waar Christus was, in Zijn Naam spraken.

Afdeling 2. (2 Kor. 3)

De bediening van het nieuwe verbond in tegenstelling tot het oude.

De tweede afdeling gaat nu in op de karakters van deze bediening van Christus, die dus de bediening van het nieuwe verbond was, in tegenstelling tot alles wat bediening in verband met het oude verbond kon worden genoemd. Zo'n bediening, zoals wij die in de apostel zien, was er niet in Israël, - een bediening, dat wil zeggen, die uitging naar de wereld met het aanbod van Gods genade aan haar. In Israël zelf was God opgesloten. De weg naar het heilige was nog niet openbaar gemaakt; het licht was nog niet door een gescheurd voorhangsel naar buiten geschenen. Bijgevolg was er in zekere zin geen God om te verkondigen. De wet was in die zin vijandschap, zoals de apostel aan de Efeziërs heeft gezegd. Het was iets dat tussen God en de mens stond, een belemmering, zoals men kan zeggen, aan beide zijden. De mens kon niet tot God ingaan. God kon niet naar buiten komen, zoals het in zijn hart was om naar buiten te komen, naar de mens.

Men kan zich afvragen waarom dit zo is, als het in Gods hart was om Zichzelf te tonen? De apostel heeft reeds in de brief aan de Romeinen geantwoord, dat er een 'tijd' moest zijn, waarin Christus, toen de mens nog 'zonder kracht' werd bevonden, moest sterven 'voor de goddelozen'. De ontdekking van de noodzaak moest voorafgaan aan de bediening ervan; en helaas, de mens verzet zich tegen de ontdekking van deze noodzaak. Het is zelfs voor God niet voldoende

om het te verklaren. De mens moet het voor zichzelf uitproberen. Zo moest God, na het getuigenis van Zijn genade - dat in feite in Abraham was begonnen - de wet toelaten, om de zonde in haar ware aard en de hopeloosheid van de toestand van de mens zonder genade te tonen.

Zo was het speciale priesterschap dat Israël kenmerkte, een priesterschap dat niet nationaal was, zoals God het voorwaardelijk had aangeboden in de woestijn. Zij waren geen 'koninkrijk van priesters'; maar de natie, in de verte gezet door hun eigen vertrek van God en van de voorwaarden van hun verbond met Hem, had behoefte aan hen die voor hen tot God konden naderen op een manier die zij zelf niet konden. Toch waren de priesters die naderden per slot van rekening van dezelfde aard en hetzelfde karakter als het volk voor wie zij stonden. Zij waren dus een officieel typisch priesterschap, maar niet de werkelijkheid ervan volgens God. Zij waren de schaduw, en niet de substantie.

Zo konden zij zelf niet ingaan in het binnenste van het heilige. Zij werden, net als anderen, buitengesloten door het voorhangsel. De enige uitzondering, dat de hogepriester slechts op één dag van het jaar binnen mocht gaan, met het bloed om op het verzoendeksel te leggen, was slechts een glimp - vol aanmoediging, ongetwijfeld, van dat wat komen zou - een vingerwijzing, zoals altijd door de wet heen, naar dat wat buiten de wet zelf lag. Maar zo was er wel een priesterschap, maar geen bediening; dat wil zeggen, geen bediening die wij nu zo zouden moeten noemen, een bediening waarin het hart van God naar buiten kon komen zoals Hij wilde. Zo was het getuigenis opgesloten in Israël, hoewel het, zoals vaak is gezegd, wel

aan de openbare weg van de wereld was geplaatst, zodat het voor de mens toegankelijk was als hij het verlangde; maar het toonde nog niet dat God zocht zoals Hij werkelijk zocht, omdat het nog niet duidelijk was dat zij die Hij zocht, verloren waren. Voor de goddelozen en nog zonder kracht, - toen dat bewezen was, - stierf Christus te zijner tijd. Nu is er een bediening, een weg van toegang tot God geopend door Zijn eigen hand, een uitweg voor God in Zijn liefde om Zich te openbaren aan al Zijn schepselen.

Het karakter van de christelijke bediening staat dus in vele opzichten in volledig contrast met alles wat eraan voorafging. Het is ook duidelijk, door wat we hier vinden, dat deze bediening er niet alleen een van woorden is, - een evangelie, hoe mooi en prachtig ook, - maar het is een getuigenis in het leven zowel als in spraak, zoals we direct moeten zien, een 'evangelie van Christus om gelezen en gekend te worden door alle mensen,' geschreven niet meer zoals de oude, op de tafels van steen, maar op vleeselijke tafels van menselijke harten. Hier gaan we dus, zoals duidelijk is, voorbij de grenzen van een louter officiële bediening en vinden we er een die toebehoort aan de hele Gemeente van God, en waarvoor alleen de Gemeente van God als geheel bevoegd is. Individuen zijn niet de brieven van Christus, maar de hele Gemeente van God vormt het evangelie. Wij mogen ieder ons deel hebben in dit getuigenis; maar het getuigenis van het geheel is het enige voldoende; voor zover, tenminste, het falen van de mens ons toestaat ergens van voldoende te spreken.

1. De leer wordt, zoals zo vaak in de brieven, incidenteel ingeleid met de belangrijkste waarheden. Hij doet een beroep op hen te midden van al deze vragen die onder hen gaande waren, - Hadden zij werkelijk

aanbevelingsbrieven aan hen nodig, of had hij aanbevelingsbrieven van hen aan anderen nodig? Wat dit laatste betreft, zij waren zijn aanbevelingsbrieven, (een mooie en tedere oproep aan hen, dit,) 'een brief geschreven,' zegt hij, 'in ons hart, bekend en gelezen door alle mensen.' Het zou hen inderdaad raken om zich af te vragen, met alle liefde waarin hij onder hen was gekomen, in hoeverre zij werkelijk een aanbevelingsbrief van hem waren. Maar hij gaat verder met te spreken over wat niet plaatselijk was, maar het algemene karakter van de Gemeente van Christus, en dat zij het evangelie van Christus waren in tegenstelling tot de wettelijke boodschap aan de mensen, geschreven op stenen tafelen; een aanbevelingsbrief van Christus zelf, geschreven door de Geest van de levende God. Wij zien, daar twijfel ik niet aan, aan het einde van het hoofdstuk, hoe deze brief is geschreven; maar het is duidelijk de verantwoordelijkheid die de hele Gemeente heeft als vertegenwoordiger van Christus in de wereld.

Door hun belijdenis van Hem werden zij met Hem geïdentificeerd, en zouden zij Hem karakter geven in de ogen van de mensen om hen heen. Hoe plechtig is deze positie! Wij kunnen als christenen niet ontsnappen aan de plaats van getuigenis. De enige vraag zal zijn, is het getuigenis voor of tegen? Zou het mogelijk zijn dat zij zouden toestaan dat de belijdenis van Iemand aan wie zij alles te danken hadden, tot Zijn schande zou zijn in plaats van tot Zijn lof? Maar deze kant van de zaak bekijkt hij nu niet. Hij spreekt over wat in wezen waar was bij hen als degenen in wie de Geest van God gewerkt had. Hij spreekt bemoedigend, niet verwijtend; en in feite kon dit getuigenis niet slechts plaatselijk zijn. Zoals wij gezegd hebben, spreekt hij niet over individuen die brieven van Christus zijn. Geen enkel individu kan daarvoor volstaan. Aan de helderste heilige zou

heel wat ontbreken. De verslagen die wij hebben van de heiligen van weleer hebben allemaal, mogen wij zeggen, een opvallend gebrek vertoond, terwijl toch het algemene karakter van een heilige duidelijk kan zijn. Hier vult het getuigenis van de één het getuigenis van de ander aan; en zo wordt, door dat van het geheel, van Christus getuigd op een wijze die in zekere mate bekwaam is.

Het is duidelijk dat dit getuigenis een ware bediening moet zijn. De formele prediking van het Woord heeft weliswaar haar noodzakelijke plaats, en zelfs de prominente plaats, maar toch, tenzij in verband met de uitwerking ervan in het leven, zou zij jammerlijk te kort schieten. Deze gedachte over de bediening zullen wij in de volgende hoofdstukken terugvinden. Zij die het Woord des levens verkondigen, zoals de apostel ons in Filippienzen heeft verteld, moeten 'zonen Gods zijn, onberispelijk en onschadelijk, zonder berisping, en te midden van een krom en pervers volk schijnend als lichten in de wereld' (Fil. 2:15-16). Aan zulke lichten denkt hij hier inderdaad, zij die het licht weerkaatsen van een hemelse bron, van Hem die daar helderder schijnt dan de zon.

Maar God richtte zich dus niet meer tot de mensen met een boodschap die op levenloze tafels was gekerfd, maar door levende boodschappers, Zijn eigen wonderbaarlijke werk. Zo'n vertrouwen had de apostel ten opzichte van hen door Christus. Hij wist dat, helaas, het vlees in de gelovigen was, en zelfs prominent in hen, en dat zijn vertrouwen met betrekking tot hen vertrouwen door de Heer moest zijn. Maar dit is dus een onwrikbare grond van vertrouwen, en hiervan, - tevreden dat zij toch echt het goddelijk werk waren, - kon hij spreken zoals hij hier doet. Het was niet om veel van zichzelf

te maken, van zijn bekwaamheid in de bediening die God hem had gegeven. Alle bekwaamheid was ontleend aan God zelf, die in feite dit alles werkt tot eer van Christus, en Christus niet zonder zijn getuigenis onder de mensen wil laten. Zo was hij met anderen tot de bevoegde dienaren van een nieuw verbond gemaakt, een verbond dat niet van letter was, zoals het oude verbond van de wet, maar een verbond dat van geest was. In feite is het nieuwe verbond, zoals wij weten, volledig de verklaring van Gods 'Ik wil': geen eis aan de mens, maar een verzekering van datgene wat Hij voor en in de mensen werkt. Het is daarom noodzakelijkerwijs van genade. Het verbond van de wet, de letter, doodde; maar de kracht van de Geest die datgene bewerkstelt waarover het nieuwe verbond spreekt, geeft leven.

Wij moeten zorgvuldig opmerken dat hij hier niet spreekt over de letter van de Schrift, zoals sommigen willen, maar over de letter van het oude verbond, dat de wet was. Het is niet waar dat de letter van de Schrift doodt. Zelfs de letter van de wet, afgezien van zijn verbondskarakter, is duidelijk niet tegen ons, maar de veilige les van een oude leermeester onder wie wij weliswaar niet zijn, maar wiens lessen ons toch goed doen. Maar het verbond van de wet doodt, en alleen dat. Als de wet de voorwaarde moet zijn waaronder wij leven, zullen wij spoedig ontdekken dat zij een bediening des doods is en niet des levens.

2. Nu komt dan de tegenstelling, kort maar volledig verteld, - de wet met de bediening van de dood. Wij hebben in Romeinen gezien hoe zij werkelijk dat karakter had. Toen het gebod tot de apostel kwam, toen hij zich de kracht ervan realiseerde, herleefde de zonde, zegt hij, en stierf hij. De dood was ook het openbare vonnis dat

over de mens in het algemeen werd uitgesproken en waarvan de wet gebruik maakte om overtuiging te bewerken in de ziel van hen tot wie zij zich richtte. De dood waarover zij sprak was precies wat wij gewoonlijk zo noemen. Op ieder mensenkind drukte zij het stempel van een veroordeelde misdadiger, iemand die als zodanig veroordeeld was om verwijderd te worden uit de sfeer waarin de schepping hem had gebracht, en niemand, hoe betrekkelijk goed hij er ook uitzag in vergelijking met zijn omgeving, kon aan dit vonnis ontkomen. 'De dood is over alle mensen gekomen, want allen hebben gezondigd.' Genade heeft inderdaad een grotere zegen gebracht, maar laat dit getuigenis onaangetast. Het is een zegen van genade, geen beloning van werken. Wij zijn slechts schuldenaars aan de ontferming van God, en om de zegen te realiseren moeten wij in die zin het vonnis van de dood in onszelf aanvaarden. Dan verschijnt ons inderdaad de heerlijkheid van het nieuwe verbond, en zijn Gods heerlijke en rijke 'Ik wil' de vreugde en voldoening van de ziel.

Maar deze bediening van de dood, die dus een ware bediening was, een zaak die van God in zijn resultaten bedoeld was om genade te zijn voor de mens, ongeacht de ernst van het vonnis dat zij droeg, toch kwam deze bediening van de dood, geschreven en gegraveerd op stenen, met heerlijkheid binnen. Het is duidelijk dat hij helemaal niet spreekt over het eerste geven van de wet, maar over het tweede, want hij verwijst onmiddellijk naar de heerlijkheid die op het gezicht van Mozes lag toen hij van de berg afkwam nadat hij daar de tweede keer was geweest, een heerlijkheid die zij niet konden aanschouwen, al was het slechts de weerspiegeling van het goddelijke. Zo moest hij zich met een sluier bedekken als hij onder het volk stond; en

dat kenmerkte de hele heerlijkheid van de wet, die in wezen een gesluisde heerlijkheid was.

Het tweede geven van de wet had in feite in zekere zin de heerlijkheid van God onthuld, zoals het eerste dat niet had gedaan. Het was niet het goddelijke gezicht dat inderdaad geopenbaard werd, maar, zoals Hij tegen Mozes zegt, de heerlijkheid van de ‘achterste delen’. Zijn gezicht kon niet worden gezien. Een plechtig woord, dit dus, voor hen die de discipelen van Mozes zijn, de verzekering dat God volgens de wet, zelfs wanneer Hij echte barmhartigheid toonde, Zijn aangezicht kon laten afwenden, en in louter medelijden Zijn houwen op de mensen kon richten! Zij waren niet bevoegd om Hem van aangezicht tot aangezicht te zien. Niemand kon Hem zien en leven. Niemand kon op die voorwaarden voor Hem staan, en het zo vaak proberen als ze konden.

In deze mogelijkheid van langdurige beproeving voorzag het tweede geven van de wet. Daardoor werd de wet als het ware een poel van Bethesda, een poel waarin de mens kon komen, alsof hij niet ‘machteloos’ was. Voor een machteloos mens had het geen hulp. Daarom zegt God tot de goddeloze, dat als hij zich afkeert van zijn goddeloosheid die hij begaan heeft en doet wat wettig en goed is, hij zijn ziel levend zal redden; maar toch is Hij Degene die de schuldigen geenszins kan vrijspreken, wanneer de eindafrekening moet plaatsvinden. Hij kan dus nog een gelegenheid geven, Hij kan intussen ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeven; maar ten laatste moet men een gerechtigheid kunnen tonen zoals Hij die eist, en dat kunnen wij niet. De aldus gegeven gelegenheid toont dus alleen maar des te overtuigender de wanhopige toestand van de

mens. Het is juist deze genadige openbaring van God die alle genade openbaart waartoe de wet in staat was, waarvoor de mensen niet kunnen staan, en die een bediening van de dood is, een schrijven van hopeloze veroordeling over allen.

Deze heerlijkheid moet daarom voorbijgaan. De heerlijkheid op het gezicht van Mozes moet wijken voor de heerlijkheid in een ander gezicht, en de bediening van de dood voor de bediening van de Geest, die Christus openbaart. Hier blijft de heerlijkheid, want het is een heerlijkheid die de zondaar, hopeloos in zichzelf, met blijdschap en voldoening mag zien. Er zit een evangelie in, zoals we direct zullen leren, het evangelie van de heerlijkheid van Christus. Zo had dan de bediening van de veroordeling nog heerlijkheid, maar hoe is dan de bediening van de gerechtigheid overvloedig in heerlijkheid! De wet maakte aanspraak op gerechtigheid, maar de bediening der gerechtigheid was er onmogelijk door. Gerechtigheid wordt nu aan ons bediend, niet door ons bewerkt, en zo wordt inderdaad de heerlijkheid van God geopenbaard zoals niets anders die zou kunnen openbaren. Zijn binnenste wordt verteld in gerechtigheid, maar liefde in gerechtigheid, en liefde hoe wonderbaarlijk zoals getoond in de gave van Christus voor de mensen! Dus wat in het verleden heerlijk is gemaakt, had op zichzelf geen heerlijkheid in vergelijking met deze overtreffende heerlijkheid. Het zou voldoende zijn om dit aan te tonen om te beseffen dat de ene i de heerlijkheid is van dat wat voorbij is gegaan, terwijl de andere heerlijkheid blijft en zal blijven.

3. De dienaren van dit nieuwe verbond kunnen dus grote vrijmoedigheid gebruiken; vrijmoedigheid inderdaad om de rechtvaardiging van de goddeloze uit te spreken en zondaars in Christus tot de gerechtigheid

van God te maken! Dit is de vrijmoedigheid die genade ons heeft gegeven, en nu moet er niets verborgen zijn, maar de duidelijkste spraak en de volledige vertoning van datgene wat, terwijl het God verheerlijkt, de volledige zegen van de mens is. In de bedeling van de wet konden de kinderen van Israël hun ogen niet richten op het einde van wat nu nietig is verklaard. Zij konden, helaas, als discipelen van de wet en niet verder gaande, het einde van de wet zelf niet zien. De rijke genade van God, die inderdaad overal aan haar typen en gelijkenissen ten grondslag ligt, was voor hen niet realiseerbaar. Hun gedachten waren verduisterd, en zo, zegt de apostel, zijn ze ook nu nog verduisterd.

Dat voorhangsel blijft van Mozes' gezicht af, terwijl het in Christus is weggenomen. God heeft van Zijn kant ermee gedaan. Zij van hun kant hebben het gekozen. Het ligt op hun hart, een hart dat, in beslag genomen door zijn eigengerechtigheid, zich afkeert van de Heer. Zij moeten zich tot de Heer wenden om het voorhangsel weg te laten nemen. Ook dat zal gebeuren, in een tijd waar wij nog naar uitkijken. De apostel zegt nu verder dat deze Geest, die in het nieuwe verbond Gods gezegende wil in de mensen uitwerkt, in feite de Heer is. Het is de energie van de Tweede Mens, die, zoals de apostel zegt, 'een levendmakende Geest is.' De Heer en de Geest van de Heer worden in deze zin geïdentificeerd zoals de apostel ze hier identificeert. 'De Heer,' zegt hij, 'is de Geest, en waar de Geest van de Heer is, daar is vrijheid.' Er is vrijheid gekomen in plaats van slavernij, de vreugde van het zoonschap in plaats van de oude slavernij. Er is vrijheid van toegang tot God zo geopenbaard, en het is in de openbaring van Zijn ontsluitend gelaat dat we nu de kracht vinden die in ons werkt, die ons

in feite maakt tot dat evangelie van Christus waarover de apostel zo onlangs heeft gesproken.

Hier zijn de vingers van het licht die Gods nieuwe getuigenis op de zielen schrijven. Kijkend naar de heerlijkheid van de Heer, een heerlijkheid die nu onthuld en niet verborgen is, worden we veranderd in hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid. Hoe duidelijk is de kracht van het geloof hierin, hoe gezegend de eenvoud ervan! We hoeven alleen maar, als het ware, in de zon te zitten, ons te laten baden in haar helderheid. De kracht om van Hem te genieten is de kracht om Hem te weerspiegelen. De reflectie is geen inspanning, maar het noodzakelijke gevolg van het genieten. Terwijl dit van de ene graad van heerlijkheid naar de andere gaat, is de minste maat ervan heerlijkheid, en, naarmate wij meer en meer van Christus weten, komt er heerlijkheid bij. Dit is wat 'door de Heer de Geest' is. Het is de levendmakende Geest van Christus, die in Zijn energie werkt in de zielen van de mensen, niet alleen tot individuele zegening, maar ook tot die vertoning in de wereld van zondaars die een waarachtig getuigenis van het evangelie is.

Afdeling 3. (2 Kor. 4 - 5)

De uitstraling van de heerlijkheid in aarden vaten, waardoor de bron ervan duidelijk wordt.

Wij dragen deze gedachten met ons mee door de volgende afdeling. We hebben hier de uitstraling van deze heerlijkheid, zoals de apostel erover gesproken heeft, afgezet tegen de aarden vaten waarin zij getoond wordt. Het aarden vat kan een belemmering lijken (in zekere zin zijn), maar in resultaat maakt God alleen daardoor duidelijk dat de heerlijkheid geen menselijke heerlijkheid is, maar goddelijke. Het is in aarden vaten, opdat de voortreffelijkheid van de macht van God en niet van ons zou zijn.

1. Hier is dan de bediening, in haar karakter, die het nieuwe verbond kenmerkt. Zij die barmhartigheid hebben verkregen worden noodzakelijkerwijs de getuigen van die barmhartigheid. Er zijn er natuurlijk die speciaal door God geroepen zijn om er in het openbaar voor de mensen van te getuigen, maar het getuigenis heeft hetzelfde karakter in het nederigste getuigenis. Het karakter van zulk een bediening verheft en geeft energie aan de ziel van iemand die zich ervan bewust is ermee belast te zijn. Wandelend in dit licht worden de verborgen dingen 'dingen van schaamte'. Het hart is zonder bedrog. Er is geen zelfmisleiding nodig, en geen verdraaiing van het woord van God, geen verbergen van zijn duidelijkste uitspraken, geen zoeken naar ontsnapping aan zijn veroordeling van de mens als zodanig. Het evangelie is dat van de glorie van Christus. Dit is

de ware kracht van het evangelie, dat in onze gangbare versie zozeer verduisterd is, dat het gewoon 'het glorieuze evangelie' is. Het is de heerlijkheid van Christus nu in de hemel, Zijn werk volbracht; en daar dus als de vertegenwoordiger van Zijn volk.

Als Hij aan het kruis hun vertegenwoordiger was en de zonde droeg die op hen lag, dan is die weggenomen, de last ervan is voor altijd verdwenen; al het wonder van de genade en macht die voor ons zijn binnengekomen schijnt uit in Zijn gezicht dat naar God is gegaan. Zo is Zijn heerlijkheid inderdaad evangelie. Deze glorierijke Christus is Hij in wie het beeld van God, dat anders onzichtbaar is, ten volle schijnt. Het is zijn eigen getuige voor hen die hun behoefte beseffen en die vinden dat deze aldus wordt vervuld en overvloedt. Als het versluierd is, is dat eenvoudigweg door de macht van de god van deze tijd in de gedachten van de ongelovigen. Het is niet eenvoudig dat satan het voor hen versluiert, maar het is hun eigen ongeloof dat hen onder de macht van satan brengt, en zo de uitstraling van het evangelie belemmert. God staat nooit toe dat Satan deze macht heeft, zonder dat de mens daarmee instemt. Als mensen zich van God afkeren, keren ze zich tot Satan. Het licht van God zelf verduistert slechts de schaduw die zij zelf op hun pad werpen.

Het is plechtig dat de apostel, met het volle bewustzijn van het christendom en zijn kracht om in de zielen van de mensen te werken, Satan niet eenvoudigweg, zoals elders, de vorst van deze wereld noemt, maar 'de god van deze tijd'. Het christendom heeft in dit opzicht geen nieuw tijdperk ingevoerd. Het haalt mensen uit de wereld. Het zal de wereld zelf nooit zodanig beïnvloeden dat het een nieuw tijdperk voor de mensen inluidt. Dit ligt natuurlijk niet aan een inherent

onvermogen van het evangelie zelf, maar aan het vreemde mysterie van de vrije wil van de mens, waardoor hij kiest voor duisternis in plaats van licht, en voor gebondenheid aan Satan in plaats van de vrijheid die God hem verkondigt. Maar het tijdperk, zo moet men duidelijk begrijpen, is nog geen tijdperk van licht, en de wereld zal nooit bekeerd worden door het evangelie, zodat dit wel zal gebeuren. Christus moet komen om dit te bewerkstelligen. De zon die over de wereld is ondergegaan in Christus' verbanning door het ongeloof van de mens, moet weer opgaan, zoals zij zal opgaan, en dan zal er inderdaad een koninkrijk van Christus zijn waarin gerechtigheid zal heersen, en vrede en zegen het resultaat van gerechtigheid zullen zijn.

In dit gezegende licht dan, drinkend, zou het onmogelijk zijn voor hen die in karakter zijn als de predikers ervan, om zichzelf te verkondigen. In de kennis van de nieuwe mens 'is Christus alles en in allen.' Christus is de Heer, en de dienaren van het evangelie zijn slechts dienaren van mensen om Jezus' wil. Het is een blijde en gewillige onderwerping in liefde aan de nood die overal is, en deze kracht kan niet ontbreken voor de bediening van die nood. Het verhaal van de oude schepping wordt nog wonderlijker herhaald in de nieuwe. De God die sprak dat uit de duisternis licht zou schijnen, heeft in onze harten geschenen, opdat deze kennis van de heerlijkheid van God in het aangezicht van Jezus Christus aan anderen zou schijnen. Dit is de uitstraling van de heerlijkheid in het aangezicht van Jezus Christus die weerkaatst wordt vanuit de harten waarin zij geschenen is.

2. Hier is dus een schat die God met opzet in aarden vaten heeft gelegd, met het definitieve doel dat de buitengewone grootheid van de kracht van God en niet van de mens blijkt te zijn. Het aarden vat

kan een belemmering lijken voor het licht dat de schat is. In zekere zin kan dit ook zeker het geval zijn. Het vat zelf moet misschien gebroken worden om het licht te laten schijnen. Er lijkt inderdaad een duidelijke verwijzing te zijn naar de mannen van Gideon en het breken van de vaten van hun kant, opdat het licht dat zij droegen zou worden getoond. Het is duidelijk dat God mensen heeft gekozen als zijn boodschappers voor de mensen, en niet engelen. De bediening door engelen zou in zekere zin geschikter kunnen lijken, omdat zij meer kracht in zich zou hebben als duidelijk van de hemel afkomstig, en niet zou kunnen worden aangetast door de neiging tot falen, die onlosmakelijk verbonden is met de mens, zelfs met de vernieuwde mens. Maar God is wijzer dan wij, en aan de genade waarin Hij mensen tot Zijn dienaren en boodschappers voor de mensen maakt, kan niet worden getwijfeld.

Er is ook een karakter van getuigenis waarnaar de apostel hier verwijst, dat zelfs een engelenbediening niet zou kunnen opbrengen. Dat zou een getuigenis in kracht zijn, maar niet in zwakheid, en niet die bijzondere kracht openbarend die alleen de zwakheid zelf kan openbaren, een kracht die niet van haarzelf is, maar van de genade die altijd komt om ons in al onze zwakheid op te heffen, te animeren en tot volharding aan te sporen. Het is hierom dat de apostel verder gaat. 'Wij zijn in alle opzichten verdrukt', zegt hij, 'maar niet beperkt.' Er is het effect van genade te midden van de verdrukking. 'Wij zijn verbijsterd, maar niet tot wanhoop.' Oefening is toegestaan, nee, er wordt alle ruimte voor gegeven, maar de ziel wordt ondersteund in haar vertrouwen op God, zodat wanhoop onmogelijk is. 'Vervolgd, maar niet verlaten, verslagen, maar niet vernietigd.' Hoe lijkt de

stervende Stefanus in de gedachten van de apostel te zijn, met het licht in zijn gezicht, terwijl het lichaam in het martelarengraf viel!

‘Altijd het sterven van Jezus in het lichaam dragend,’ niet precies Zijn dood, maar Zijn sterven, Zelf ook een Martelaar, de grote Martelaar, - en dat is het punt hier. Dragen in het lichaam is lijden in de handen van mensen tot op zekere hoogte zoals Hij leed, maar met het gevolg dat het leven van Jezus in het lichaam openbaar wordt. God, zo benadrukt hij, heeft dit ontworpen, - heeft het leven overgegeven aan de dood omwille van Jezus, maar opdat het leven van Jezus zo openbaar zou worden, zelfs in sterfelijk vlees. Het eindresultaat is daarom ‘de dood werkt in ons, maar het leven in u’. Het kenteken van het kruis moet gedragen worden door de discipelen ervan. Dat is Gods manier van werken, en het is ook in deze zin het kruis dat de mensen tot God moet winnen.

3. Hij staat nu meer stil bij de kracht die ons onder deze omstandigheden ondersteunt. Het is de kracht van het geloof, - een geloof dat, omdat het zo is, zichzelf moet uiten. Wij geloven, en daarom spreken wij. Het is wat de geschiedenis van alle tijden ons verzekert, en daarom gaat hij hier voor een citaat terug naar het Oude Testament; maar wij hebben datgene wat de gelovigen van het Oude Testament niet hadden. Wij kennen God als de God van de opstanding, in een zin waarin zij Hem nog niet konden kennen. Hij heeft de Heer Jezus opgewekt en wij zijn zo met Hem vereenzelvigd dat dit ons volkomen verzekert van wat ook voor ons ligt: ‘Hij zal ook ons met Jezus opwekken en ons met u presenteren.’ De opstanding van Christus verzekert, zoals de apostel ons eerder heeft gezegd, de opstanding van zijn volk. Als wij niet opstaan, dan moet het zijn dat

Hij niet is opgestaan. Als Hij is opgestaan, is Hij opgestaan als de eersteling van hen die sliepen. In dit alles geldt nog steeds hetzelfde principe waarover hij aan het begin van de brief sprak. De genade die in sommigen werkt, werkt ter wille van allen. De kracht die zich in sommigen openbaart, is om energie te geven aan allen, en ‘alle dingen’, zegt hij, ‘zijn om uwentwil, opdat de genade die door de velen overvloeit, de dankbaarheid doet toenemen tot eer van God.’

God neemt nog steeds Jacobs op voor Zijn Israëel, en openbaart uit zwakheid Zijn kracht; en als het dit is, is het onfeilbare kracht, zodat de zwakheid geen ontmoediging kan zijn. Wat een getuigenis van de kracht van God wanneer, ongeacht de beproeving, Zijn volk niet verzwakt, maar ‘als’ inderdaad ‘de uiterlijke mens wordt verteerd, maar de innerlijke wordt van dag tot dag vernieuwd’. Het moet vernieuwd worden. We zijn ons bewust van de slijtage van de dingen als we er doorheen gaan. God maakt ons bewust van onze afhankelijkheid, dus van de armen die ons dragen. Wij leren hier lessen die in de eeuwigheid al hun vruchten voor ons zullen afwerpen; maar het huidige resultaat is dat de verdrukking slechts een lichte is, een verdrukking voor het ogenblik, en ‘die voor ons een groter en eeuwig gewicht van heerlijkheid werkt’. De apostel werkt hier als het ware voor uitdrukkingen. De woorden ‘gewicht’ en ‘heerlijkheid’ zouden in het Hebreeuws hetzelfde woord zijn; een heerlijkheid, zoals de gedachte is, die voor ons als we er nu naar kijken bijna benauwend is door haar intensiteit. Het zou ons in onze huidige toestand overweldigen, hoewel als we het nu dragen er geen gewicht zal zijn, maar een opheffing voor altijd. Geloof is hier voortdurend nodig. De hoop moet niet gevestigd zijn op de dingen die gezien worden, maar op de dingen die ongezien zijn. De dingen

die gezien worden, met alle kracht die we beseffen dat ze voor ons kunnen hebben, zijn slechts voor een tijd. De dingen die niet gezien worden, zijn de realiteit. Zij zijn eeuwig.

4. Hij gaat verder met ons te tonen hoe geheel voor het geloof de dingen die tegen ons zijn ons eigen zijn gemaakt, en de gevolgen van de zonde voor de mens in het algemeen voor ons zijn weggenomen. De dood is afgeschaft. Het oordeel ligt achter ons in het kruis, maar er blijft, dat is waar, het afleggen van verantwoording voor de rechterstoel van Christus, - een immense zegen voor ons, en waarin de kracht van Gods genade haar volledige triomf zal hebben.

Ten eerste, wat betreft de dood. 'Wij weten,' zegt de apostel, 'dat als ons aardse huis van deze tabernakel zou worden ontbonden, wij een gebouw hebben of God, een huis niet met handen gemaakt, eeuwig in de hemelen.' Hij spreekt natuurlijk over het lichaam als het 'huis van deze tabernakel'. Het is dat wat ontbonden zal worden, en er blijft voor ons, voor eeuwig, een gebouw van God over, een huis niet gemaakt met handen. Hij denkt natuurlijk niet aan het huis van de Vader, maar aan wat in contrast staat met de huidige woning en deze vervangt. 'Hierin zuchten wij,' niet om de gebreken waaraan wij hier lijden, maar meer om de belemmering voor de geest die het lichaam in zijn huidige vorm inhoudt. 'Wij verlangen ernaar bekleed te worden met onze woonplaats die uit de hemel is,' dat wil zeggen, die bij de hemel hoort; niet die als het ware gevormd is uit hemels materiaal, of die daaruit voortkomt, maar die zijn karakter daaraan ontleent.

Het is hemels als passend bij de hemel, en bij de volmaakte toestand die dan de onze zal zijn. In de huidige tabernakel kreunen wij als

bezwaard, niet om inderdaad ongekleed te zijn, niet als zoekend naar de dood, maar naar datgene wat de dood zelf zal verzwelgen, - om 'bekleed te worden, opdat al het sterfelijke zou worden verzvolgen door het leven'. De apostel denkt hier duidelijk aan de levenden wanneer de Heer komt. Het is niet de bedoeling dat het vergankelijke, maar het sterfelijke door het leven wordt verzvolgen. De sterfelijke toestand is de huidige, en wat hij wenst is niet de dood omwille van de dood zelf, maar de vreugde van de volle volmaaktheid die ons nog rest.

Hij voegt hier een woord aan toe dat een waarschuwing lijkt te zijn voor het geweten van een volk aan wie hij twijfelde. 'Als het zo is,' zegt hij, 'dat wij, bekleed als wij zijn, niet naakt gevonden zullen worden.' Dat is natuurlijk wat iedere christen te wachten staat. De plaats in de opstanding verliezen, het glorieuze en onkreukbare lichaam dat dan het onze zal zijn, is onmogelijk voor elke echte christen. Het zou echte naaktheid zijn, hoewel de goddelozen zullen opstaan, evenals de rechtvaardigen; maar het zal geen bedekking zijn, het lichaam waarmee zij opstaan. Er is duidelijk een terugblik op de toestand van de mens na de val, toen hij tussen de bomen van de hof vluchtte voor de doordringende ogen waaraan hij toch niet kon ontkomen. In de eeuwigheid zal er geen ontkomen aan zijn. Wie dan naakt wordt aangetroffen, zal onder het oog van God in alle schrik verkeren die bij zo'n toestand hoort.

Denk aan de blootstelling! Maar het is duidelijk dat geen christen eronder kan lijden. De opstanding is de voltooiing van datgene waarvoor God ons heeft aangegrepen en waarvan Hij ons reeds de belofte heeft gegeven, het bewijs van de Geest. 'God zal onze

sterfelijke lichamen levend maken,' zegt de apostel in Romeinen, 'vanwege zijn Geest die Hij ons gegeven heeft.' Het is in het lichaam dat de Geest op dit ogenblik woont, en Hij zal zeker nooit datgene opgeven dat op deze wijze de tempel van God is geworden. Dit geeft dus voortdurend vertrouwen. We zijn thuis in het lichaam. Het is de enige toestand waarmee wij nu vertrouwd zijn, maar het geloof beseft dat de Heer afwezig is, en dat wij dus afwezig zijn van Hem. Wij wandelen door geloof, en niet door zicht. Maar dus afwezig zijn van het lichaam is voor ons als christenen thuis zijn bij de Heer. De dood is dus voor ons afgeschaft.

5. Maar er is nog iets dat op de mens als mens rust, en dat voor hem de verschrikking van de dood is. 'Na de dood,' zegt de apostel, 'komt het oordeel.' Maar de Heer zelf heeft ons gezegd dat wie leeft en in Hem gelooft, niet in het oordeel komt, maar van de dood overgaat in het leven. Als Hij nu voor ons de macht van de dood heeft gebroken, zodat wie leeft en in Hem gelooft in die zin nooit zal sterven, zo heeft Hij, en inderdaad met het oog daarop, de schrik van het oordeel weggenomen, die voor de gelovige persoonlijk Christus heeft verdragen en weggenomen. De verwarring die zo in de gedachten van de christenen is, heeft niets om het te rechtvaardigen in de Schrift, en is grotendeels te wijten, zoals duidelijk is, aan de vergetelheid van de komst van Christus voor de Zijnen, die hen verwijderd in één gezelschap, onderscheiden van de wereld, voordat het oordeel over de wereld valt. Zij worden niet door het oordeel van de wereld uitgekozen. Zij worden gescheiden door de komst van de Heer om de Zijnen tot Zich te verzamelen. Niemand van hen die worden opgenomen kan twijfelen aan wie hij is of wat er voor hem ligt. Hij is opgewekt in heerlijkheid of daarin veranderd. Hij is in de

gelijkenis zelf van Hem die hij gaat ontmoeten, en hoewel hij voor de rechterstoel van Christus zal worden geopenbaard, kan er voor hem geen mogelijke verschrikking zijn in zo'n gedachte, wanneer eindelijk elk spoor van kwaad is verdwenen. Hij is in de volmaakte gelijkenis van de Heer zelf.

Maar wij moeten 'geopenbaard' worden. Dat is de kracht van het woord, niet slechts 'wij zullen verschijnen,' maar 'wij zullen geopenbaard worden.' Dat is de zegen ervan. Onze wegen en werken zullen perfect laten zien wat we zijn en wat we zijn geweest, en tot eer van Hem die, ondanks al ons falen, eindelijk het gezegende doel van genade jegens ons heeft volbracht, zodat we bij Hem kunnen zijn, en als het ware met Hem onze hele toestand kunnen beoordelen. Wat een gemis zou er zijn als er niet deze grote opheldering van zaken zou zijn voordat we volledig in de eeuwigheid zijn overgegaan, - als de wijsheid en genade en heiligheid van God niet volmaakt werden getoond in al Zijn wegen met ons, als we niet de lessen van de tijd op ons gedrukt kregen voor de wijsheid van de eeuwigheid! Er zal dan geen gebrek aan geheugen zijn, maar de scherpst mogelijke waardering van alles. Zouden we vergeten wat we geweest zijn, zodat we ook de genade die met ons is geweest zouden vergeten?

Zouden we materiaal verliezen voor het loflied dat voor altijd het onze zal zijn? Velen schijnen de waarde van dit alles voor ons te vergeten, zoals de dag zal verkondigen en de heerlijkheid van God die zal worden geopenbaard, - de volmaakte vervulling van de woorden van de Heer met betrekking tot Zijn volk: 'Ik ben in hen verheerlijkt.' Het principe is duidelijk, zoals het Oude Testament het uitdrukt, dat 'God elk werk in het oordeel zal brengen, met elk

geheim ding, of het goed of kwaad is.’ Niets anders zou Hem waardig zijn. Hij heeft niets te verbergen, en geen enkele daad van Hem is werkelijk tevergeefs geweest, hoezeer wij ons dat in onze dwaasheid, zoals wij de dingen nu bekijken, ook zouden kunnen voorstellen. Hij zal in dit laatste oordeel van allen gerechtvaardigd worden bevonden, en wij ook, want wij moeten ook ontvangen ‘de dingen die in het lichaam gedaan zijn, naar hetgeen wij gedaan hebben, hetzij goed, hetzij kwaad’. Alles moet worden beoordeeld en op zijn juiste waarde geschat, maar dit, zoals elders wordt gezegd, opdat ieder zijn lof van God krijgt.’

God zoekt het goede en niet het kwade. Hij neemt nog steeds, zoals altijd, het kostbare van het verachtelijke, omdat Hij het kostbare liefheeft. Het kan nodig zijn op deze manier ook naar het verachtelijke te kijken, maar het zal de kostbaarheid van het kostbare alleen maar vergroten. Wat waardeloos is, zal natuurlijk als waardeloos worden beoordeeld. Het zal geen aanwinst zijn. Maar zelfs hier zal de schatting ervan als zodanig zijn winst hebben. De continuïteit van de toekomst met het huidige bestaan wordt vreemd genoeg vaak uit het oog verloren. Men ziet het vaak alsof de toegang tot de eeuwigheid de gehele breuk met het verleden zou betekenen; terwijl dit niet kan zonder tegelijkertijd het gebrek aan eeuwige betekenis in de dingen hier te verkondigen.

Het beginsel geldt natuurlijk ook voor het oordeel over de goddelozen, en dit richt de apostel nu op als noodzakelijkerwijs voor hem gebracht met alle verschrikking ervan, wanneer hij zich wendt om de mensen te overtuigen. Voor hemzelf kan er geen verschrikking zijn, maar er is de meest plechtige vrees voor wat zo’n uitzoeking als

er zal zijn in de dag van het oordeel zal zijn voor de mensen. Het zal nog steeds zijn voor de dingen die zij in het lichaam hebben gedaan, dat zij rekenschap zullen afleggen, - een genadige beperking daarvan. Er is geen spoor van wat mensen er zo vreemd aan toegevoegd hebben, dat de zonde zelfs na de dood doorgaat, en in de hel zelf het gewicht van de veroordeling voor eeuwig vergroot. De tijd van verantwoordelijkheid is de huidige tijd. De eeuwigheid zal voor de goddelozen de tijd zijn om de in het lichaam gedane daden te ontvangen, en dus zal Gods barmhartigheid de vergelding beperken, terwijl Gods heiligheid het voortduren van de zonde niet zal dulden, zoals men zich voorstelt; afgezien van één zin in de Schrift om dit te rechtvaardigen. De hel is de gevangenis van de veroordeelden, niet meer een plaats van openlijke rebellie tegen God, of van de slechte werken waarvoor de veroordeelden daar worden opgesloten. Het is de genade zelf die dit alles beperkt.

Het is inderdaad niet zo dat het oordeel een wezenlijke verandering in de mens teweegbrengt. Het zal de zondaar niet veranderen in een rechtvaardig mens. Het zal het hart niet veranderen; maar niettemin zal het de mensen volledig aan God onderwerpen. God heeft verordend dat voor Christus 'elke knie zich zal buigen en elke tong zal belijden dat Hij de Heer is', en dat geldt zowel voor 'helse wezens' als voor alle andere. Deze gedwongen onderwerping is in feite de enige genade waartoe zij in staat zijn; maar de vuurzee zelf zal geen geur van verderfelijkheid in zich dragen. God zal overal God zijn, zowel in de hel als in de hemel, hoe verschillend Hij zich ook in elke plaats manifesteert.

Maar wat een vreugde voor de apostel is de huidige openbaring aan God, waartoe dit hem brengt! Wij zijn reeds aan God geopenbaard. Wij leven en wandelen in de tegenwoordigheid van Hem die licht is, en kunnen ons verheugen over het feit dat wij worden opgezocht door Hem die ons liefheeft en Christus voor ons heeft gegeven. De kracht hiervan op zijn leven hoopt de apostel met vertrouwen te getuigen voor het geweten van degenen tot wie hij zich richt. Hij hoeft zichzelf niet aan hen aan te prijzen, maar zij hebben de gelegenheid, als zij dat willen, om zich daarover te roemen, in tegenstelling tot degenen die zich onder de Korinthiërs vertoonden, en zich inderdaad roemden in de schijn, ernaar streefden iets te zijn, terwijl het hart ontbrak.

6. Hij denkt nu duidelijk aan de tegenstanders in Korinthe, die gemakkelijk aanleiding konden vinden om de wegen van iemand die zo anders was dan zijzelf te bekritisieren. Aan de ene kant verklaart hij dat hij voor God leefde; aan de andere kant dus voor de mensen die God liefhad en aan wie Hij de boodschap van liefde door hem had gezonden. Om te glimlachen zou hij inderdaad buiten zichzelf kunnen lijken, alleen voor de gloed van wonderbaarlijk geluk wanneer hij rechtstreeks met God zelf bezig was, maar er was genoeg onder hen met wie hij te doen had om hem nuchter genoeg te maken met een nuchterheid die op hen betrekking had, het teken van de ernst van zijn hart jegens hen voor hun zegen. In alles was het de liefde van Christus die hem dwong. Dit was de enige dwang waarin er volmaakte vrijheid was. Hij wendt zich tot dat werk van het kruis, dat voor hem zo noodzakelijk was, en dat voor hem de volmaakte openbaring van de nood van de mens was, evenals de volmaakte voorziening van Gods kant die daarvoor was getroffen. Hij was voor allen gestorven.

Dat was genade, maar het was ook de volmaakte openbaring van de nood van de mens. Waar is de zonde geoordeeld als bij het kruis? Waar is de toestand van de mens zo geopenbaard als in het feit dat de liefde die de mensen zou redden, daarvoor moest afdalen naar de vreselijke diepte van het oordeel? 'Indien één voor allen gestorven is, zo zijn allen gestorven.' Het is niet precies, zoals in de gewone versie, 'allen waren dood.' De dood die Christus stierf was niet de dood waarin Hij de mensen aantrof; maar het is de uitwerking van het kruis waarover hij spreekt; het is de volmaakte veroordeling van de mens, van alle mensen, en van de kant van een Redder, niet van een loutere rechter, - van Iemand die voor hen de eeuwige zegen wenste, maar die, als Hij dit volbracht, die dood moest ontmoeten die over allen was. Als Hij dus voor allen stierf, stierven allen als het ware, voor de ziel die het goed inschatte, in dat kruis zelf. Het was het einde van alle hoop voor de mensen, los van Christus. Van hen alleen kon niets worden verwacht, en de woorden moeten duidelijk worden genomen in hun dubbele relatie, tot het kruis als veroordeling en tot het kruis als verlossing.

Hij stierf inderdaad voor allen, in het verlangen van God, voor het heil van allen. Het zegt niet en kon niet zeggen dat Hij verzoening deed voor allen, behalve in zoverre dat Hij leven mogelijk maakte voor allen, en aldus het woord van het evangelie kon uitgaan naar allen. Er was geen gebrek van Gods kant voor iedereen die zijn genade zocht; en voor degenen die er daadwerkelijk door gered zijn, heeft het kruis op een andere manier gewerkt door zijn volledige bevrijding van de schuld en het oordeel over de zonde. Het heeft bevrijding gebracht van de macht van de zonde zelf, zodat zij die nu op grond daarvan leven, een nieuw geestelijk leven leiden in de zin van de genade die

hen heeft bezocht, en leven 'niet meer voor zichzelf, maar voor Hem die voor hen is gestorven en is opgestaan'. Dit is de enige volledige vrijmaking en bevrijding van alle noodzaak om nog langer voor zichzelf te leven, zelfs religieus, - goddelijke genade verzekert al onze belangen op de meest volmaakte manier, zodat nu Zijn belangen onze belangen zijn, zodat we voor Hem leven.

Er is nog een andere verandering. Het kruis heeft voor de christen de hele geschiedenis van de mens in het vlees beëindigd, en hem daarmee als het ware uit het zicht verwijderd. 'Neen,' zegt hij zelfs, 'indien wij Christus naar het vlees gekend hebben, zo kennen wij Hem nu niet meer.' Dit betekent natuurlijk niet, kan onmogelijk betekenen, dat het verslag van Zijn gezegend leven op aarde niet zijn volle betekenis voor ons heeft. Integendeel, uit de Christus die voor onze ogen leefde en de Christus die voor ons stierf, kennen wij nu de levende Christus. Wij zouden Hem als het ware niet kunnen volgen naar de hemel, behalve als degenen die Hem op aarde hebben gekend. Dat zal voor eeuwig een bron van kennis vormen die nooit kan opdrogen. Maar Christus is uit dit alles heengegaan. Hij is in een andere toestand, en de levende Christus die wij kennen is Iemand die behoort tot een nieuwe schepping, waartoe ook, door genade en door Zijn werk, Zijn volk behoort.

Wij kennen Hem op de plaats waarheen Hij is opgestegen, en er is geen andere Christus te kennen dan deze, en dit beïnvloedt al ons begrip van de toestand van de mensen hier, en al onze wegen met hen. Hoe kunnen wij ooit vergeten wat het kruis heeft geopenbaard met betrekking tot de mensen in hun natuur, en waar alleen ware zegen voor hen te vinden is? Dat is wat de apostel kenmerkte in de

volledige ernst die bij hem hoorde. Hij keek niet naar de mensen als mensen met hun sociale en politieke onderscheidingen en wat al niet meer. Wat waren die allemaal in de aanwezigheid van het kruis en de heerlijkheid?

7. Zodat nu, 'Als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping. Het oude is voorbijgegaan. Zie, alle dingen zijn nieuw geworden.' Hoe eenvoudig en duidelijk is het resultaat! Wij zijn de vrucht van een nieuw werk van de Schepper, dat ons in nieuwe verhoudingen heeft gebracht, in een plaats die eeuwig is, een toneel waar de zonde niet meer kan binnendringen, een paradijs dat nooit meer zal worden aangetast zoals het oude was. De apostel spreekt hier niet over onze eigen toestand zoals wij die uit ervaring kennen. Hij bedoelt niet dat er geen zonde meer in ons is, dat wij in een volmaakte toestand zijn gekomen die ons buiten de noodzaak van zelfoordeel, buiten de noodzaak van tucht en correctie plaatst. Hij spreekt volledig over wat wij in Christus zijn, iets wat het geloof kent en beseft, wat wij niet beoordelen door ervaring, maar door de openbaring van het Woord zelf. Helaas, christenen als wij zijn, is het niet onmogelijk dat de volle werkelijkheid hiervan voor ons afneemt in haar macht over onze zielen. Toch blijft het waar dat er niemand in Christus is die geen subject is van deze nieuwe schepping, die niet behoort tot het toneel waar alle dingen nieuw zijn en waar alle dingen van God zijn.

Zo heeft Hij ons met Zichzelf verzoend, door Christus. Hij heeft ons uit alle natuurlijke vervreemding gehaald. Er is geen afstand; er is nabijheid. Er is geen scheiding tussen onze dingen en de Zijne. Zij zijn, om zo te zeggen, identiek; en zo kon niet alleen de apostel zeggen, noch enige klasse onder de christenen, dat 'Hij ons de bediening der

verzoening heeft gegeven.’ Door het feit dat Hij ons tot Zichzelf heeft gebracht en Zichzelf aan ons bekend heeft gemaakt, heeft Hij haar ook de macht gegeven om aan anderen bekend te maken waarmee onze eigen ziel vervuld is en om anderen tot Hem te brengen. Wij hebben de verzoening ontvangen; en wat wij ontvangen hebben, hebben wij niet voor onszelf alleen ontvangen, maar om er mee te bedienen. Het is het werk dat Christus zelf op aarde begon, toen God in Hem de houding van volmaakte genade aannam, door de mensen hun overtredingen niet aan te rekenen en daardoor de wereld met Zichzelf te verzoenen. Het gaat er niet om in hoeverre dit effectief kan zijn, in hoeverre de mensen er in feite op reageren.

Het was Zijn houding. Het was van Gods kant volledig, en nu, met dat volbrachte werk waarover hij rechtstreeks spreekt als de basis van dit alles, en dat altijd de basis ervan moet zijn geweest, een werk dat door God was voorzien voordat het werd volbracht, maar dat nu is volbracht, verzoent Hij de mensen nog steeds, maar door anderen, die hier in plaats van Christus staan, Zijn authentieke gezanten, door wie God de mensen nog steeds smeekt. ‘Wij bidden,’ zegt de apostel, ‘in Christus’ plaats, wordt gij met God verzoend.’ Dat wil zeggen, Christus is hier niet zelf om dit te doen, maar Hij heeft de handen vermenigvuldigd die dit moeten doen. Hij heeft aan elke kant de getuigen die voor Hem moeten spreken. De apostel en degenen met hem, in de eerste plaats rechtstreeks door Christus gezonden, vervulden dit karakter natuurlijk op de meest volledige en gezaghebbende wijze, maar we moeten daarom ons eigen aandeel daarin niet over het hoofd zien, - een aandeel dat iedere christen heeft. Het gaat immers niet alleen om iets dat ons is toevertrouwd, maar om harten die Gods genade kennen en weten dat de mensen

die nodig hebben, en die daarom noodzakelijkerwijs moeten spreken over wat zij weten. Zoals we al gezien hebben, spreekt hij die gelooft. 'Uit de overvloed van het hart spreekt de mond.'

En hier is de basis van deze verzoening nog steeds: - 'Hij, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij voor ons tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem.' Dit zijn prachtige woorden, die ongetwijfeld dieper gaan dan wij kunnen bevatten! Het kan zijn dat 'zonde voor ons' moet worden opgevat als 'zondoffer'. Het woord is zowel in het Grieks als in het Hebreeuws identiek, maar dit verandert niets aan de waarheid van wat hier staat. Het feit is dat het zondoffer vroeger aan God werd aangeboden als de 'zonde' van degene die het aanbood. Hij die het in die tijd aan God aanbood was Iemand die er zelf geen had, die nadrukkelijk geen zonde kende. Hij kon het niet anders aanbieden; want het was een offer van Hemzelf, en dat moet een vlekkeloos offer zijn om aanvaard te worden. Maar Hij stond dus voor God als geïdentificeerd met de zonde van anderen die Hij op Zich had genomen, verdroeg het oordeel daarover, en zo kan de boodschap van verzoening uitgaan naar allen.

Maar er is meer dan dit. Zij die het ontvangen worden de gerechtigheid van God, als voor God in Hem die voor hen heeft gestaan. Het is niet eenvoudig dat Gods gerechtigheid nu in genade voor hen kan optreden. Dat is natuurlijk de leer van Romeinen, die we voor ons hebben gehad. Dit is echter de uitwerking ervan. Als de gerechtigheid van God ons rechtvaardigt als degenen die met Christus geïdentificeerd zijn, en in de waarde dus van Zijn werk voor hen, worden wij, door de waarde van dat werk te ontvangen, de tentoonstelling van die gerechtigheid die op deze wijze heeft

gehandeld. Wij worden ermee geïdentificeerd. Hij kon zich op de rechtvaardige Vader beroepen toen Hij de wereld verliet, namens Hemzelf, als Iemand die Hem gekend had, en zet met Zichzelf degenen die gekend hebben dat God Hem gezonden heeft.

De in de wereld neergedaalde Geest is dus het getuigenis van de gerechtigheid waarin God namens Hem heeft gehandeld door Hem tot Zich te nemen. Hij is de getuige, zoals ook in ons, van de volmaaktheid die de onze is in Hem, en van de betoning van gerechtigheid van Gods kant jegens Hem in de vrucht van Zijn werk. Zo worden wij en zullen wij altijd de gerechtigheid van God in Christus zijn. Hoe ver gaat dit de gedachte aan louter vergeving te boven! Hoe gezegend is het te beseffen dat wij aldus aanspraak kunnen maken op Hem die de God en Vader is van onze Heer Jezus Christus en dus onze God en Vader! Hier ligt inderdaad de basis van een verzoening die wij de mensen nu kunnen smeken te aanvaarden, en die op zichzelf de volste, helderste openbaring van God is die er ooit kan zijn. Kan er een andere openbaring van God zijn die de heerlijkheid waarmee Hij in Zijn geliefde Zoon is verheerlijkt, kan overtreffen?

Afdeling 4. (2 Kor. 6 - 7)

Beproeving en beproeving in de wereld waar wij doorheen gaan.

Wij hebben nu, zoals altijd in deze vierde afdeling, de beproeving door de weg; waarin, als aan de ene kant onze zwakheid bewezen wordt, de kracht van God voor ons niet minder geopenbaard wordt, en de genade van God ook in haar ondersteuning door en in de ontwikkeling van de vruchten der gerechtigheid. Het is duidelijk dat het lijden en de beproeving hiertoe juist de gelegenheid bieden. Als er geen moeilijkheden waren, zou er niets zijn om over te triomferen. Als er geen beproeving was, zou er geen manifestatie zijn van de werkelijkheid van Gods werk in zijn volk. Er zou ook geen verwezenlijking zijn van datgene wat de noodzakelijke discipline in dit alles teweegbrengt. De dingen die tegen ons schijnen te zijn, zijn dus werkelijk voor ons, volgens de blijvende verzekering dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen die Hem liefhebben.

1. Wij hebben nog steeds, zoals overal hier, de apostel zelf als getuige van de beproeving en in de beproeving. Het is werkelijk zo dat hij bijvoorbeeld van de hoge positie een voorbeeld is van datgene wat nog steeds geldt voor het hele volk van God. Anders zou het voorbeeld geen voorbeeld zijn. Dan zou er in ieder geval voor ons niets anders zijn dan een louter vermogen om in een ander te bewonderen wat voor jezelf geen betekenis heeft. Het leven van de apostel lijkt inderdaad, in al zijn lijden, zeer weinig geschikt als voorbeeld voor ons in de dagen waarop wij zijn gevallen, dagen die daardoor niet

beter zijn en die de beproeving in vele opzichten een ander karakter geven. Toch blijven de beginselen overeind, en het is Gods weg om ons beginselen te geven waarvan de toepassing een beroep doet op ons voor de nodige trouw om ze uit te voeren. De apostel, die zijn medewerkers met zichzelf verbindt, smeekt dat de genade van God die in zijn boodschap wordt tentoongespreid, niet tevergeefs mag worden ontvangen; want inderdaad werd nu de tijd aanvaard waarover God eerder had gesproken, want Hij had gezegd: 'Ik heb u verhoord in een aanvaarde tijd, en in een dag des heils heb Ik u bijgestaan.' Nu is de tijd bij uitstek op deze wijze gekarakteriseerd. Zijn karakter als geheel, niet uitzonderlijk of incidenteel, is dat van een goed aanvaarde tijd, een dag des heils.

Als hij hen aldus aanspoort, kan hij zich beroepen op datgene wat duidelijk een karakter van zijn eigen getuigenis was, namelijk nergens aanstoot aan geven, niemand doen struikelen en de bediening zo verwijten, 'maar in alles ons aanprijzen als dienaren van God, in veel volharding, in verdrukkingen, in noden, in arbeid, in waken, in vasten.' Dit waren de omstandigheden die geschikt waren voor de ontwikkeling van een karakter zoals hij verder spreekt: 'In zuiverheid, in kennis, in lankmoedigheid, in vriendelijkheid, in de Heilige Geest, in ongeveinsde liefde, in het woord der waarheid, in de kracht Gods.' Het is duidelijk een wereld die geschikt is om deze dingen te tonen, zoals de duisternis geschikt is om de sterren in te laten schijnen.

Met betrekking tot de oppositie ook: 'Door de wapenrusting der gerechtigheid aan de rechter- en linkerhand, door heerlijkheid en oneer, door kwaad en goed verslag'; 'als bedriegers' in het kwaad verslag, en 'waar' in werkelijkheid; 'als onbekend' aan de ene kant,

en ‘bekend’ aan de andere; ‘als stervend’ in het leven hier, met betrekking tot alle dingen die in de gedachten van mensen het leven vormen, ‘maar levend’ in het leven dat alleen waar en eeuwig is; dan ‘als gekastijd en niet ter dood gebracht; als bedroefd, maar altijd verheugd; als arm, maar velen rijk makend; als niets hebbend en alles bezittend. ‘ Wat een tegenstrijdigheden en overeenkomsten worden hier toch allemaal harmonieus gemaakt voor de openbaring van Christus en zijn volk! En dit was voor de apostel zo duidelijk dat het niet nodig was om over zulke dingen uit te weiden. Zij wisten dat het hoofdbestanddeel van zijn leven daarin werd gevonden. Hij kon zich daarom vol vertrouwen beroepen op de volheid van de liefde die hij voor hen had, en waarin hij nu door genade op hen kon rekenen. Zijn mond stond voor hen open, zijn hart was verruimd. Inderdaad, het was nooit in hemzelf geweest, dat zij in moeilijkheden verkeerden, maar in die genegenheden, waarin hij, in liefde sprekende als tot zijn kinderen, hen bij wijze van vergelding nu kon vragen verruimd te worden.

2. Dit was dus het beeld van een leven dat zo verschillend was van dat wat de Korinthiërs duidelijk voor zichzelf hadden gezocht, waarin bondgenootschap met de wereld in de plaats was gekomen van vervolging door de wereld, en het begin zichtbaar is van datgene wat de eeuwen daarna op zo’n verschrikkelijke manier is ontwikkeld. Daarom spoort hij hen hier aan dat zij ‘niet verenigd worden in een vreemd juk met ongelovigen.’ Voor hen die geloofden in een gekruisigde Christus, voor wie de maat der dingen werd gezien in het kruis, hoe was het mogelijk dat er nu de mogelijkheid zou zijn om samen verder te gaan in gemeenschappelijke inspanning voor een gemeenschappelijk doel? Welke deelneming kon er zijn tussen

gerechtigheid en wetteloosheid, of welke gemeenschap had het licht met de duisternis? Of welke overeenstemming tussen Christus en Belial? Welk deel zou een gelovige kunnen genieten met een ongelovige; en die tempel van God, waarvan hij eerder had gezegd dat zij die waren, hoe zou die samen kunnen gaan met afgoderij?

Christenen zijn de tempel van de levende God, de vervulling van die woorden: 'Ik zal in hun midden wonen en in hun midden wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn.' Waar God woont, moet Hij God zijn. Waar God wandelt, moeten zij die wandelen in harmonie met Hem zijn. Associatie met de wereld is dus de ondergang van het christendom. Christus en de wereld zijn fundamentele tegenpolen, en wij kunnen niet, zoals de Heer lang geleden zei, op deze manier twee meesters dienen. De apostel roept hen daarom op, zich van hen te verwijderen en zich af te scheiden (niet hij alleen had dit gezegd, maar de Heer) en het onreine niet aan te raken; en alleen op zulke voorwaarden kon Hij voor hen praktisch zijn wat Hij in genade had verklaard. Hij was hun Vader, maar zij verspeelden intussen hun aanspraak op het genot van zo'n relatie, tenzij zij in een toestand verkeerden waarin Hij Zijn liefde kon tonen zonder Zijn heiligheid in gevaar te brengen. Alleen zo kon de Heer, de Almachtige, hen bij zich hebben als zonen en dochters.

Hoe getuigt de opeenstapeling van deze goddelijke titels hier van het verschrikkelijke verlies dat zij zo gemakkelijk konden verdragen! Gelden vandaag niet dezelfde principes voor ons? Zijn niet dezelfde voorwaarden noodzakelijk, voorwaarden die afhangen van de natuur van God zelf, onmogelijk te veranderen? Is het dan niet in de eerste plaats van belang dat wij nadenken over onze associaties? Maar hoe

weinig wordt die omgang tegenwoordig beschouwd! Christenen gaan met de meest onchristelijke mensen om, wanneer zij, zoals zij denken, gemeenschappelijke doelen en doelstellingen hebben; wat zij in feite nooit kunnen hebben zonder datgene op te geven wat voor God de hele zaak is - het hart dat hierin wordt tentoongesteld.

Gemeenschap zonder scheiding is hier voor ons een onmogelijke zaak en hoe duidelijk wordt hier de gang van zaken, zelfs onder christenen, in een tijd als deze geopenbaard, wanneer grote vrijgevigheid wordt verondersteld het bij uitstek christelijke te zijn, en de liefde die geen kwaad denkt wordt verward met de blindheid die niets ziet waar het duidelijk bestaat. Gods woord blijft voor ons vandaag, en de wereld blijft ook in haar wezenlijke karakter dezelfde, de drukke, zelfzuchtige wereld die het kruis niet kent, behalve misschien als een ornament aan de buitenkant. Hier zijn dan de beloften die door God zelf zijn gedaan, en die zeker zijn van vervulling, en even zeker in de noodzaak van de voorwaarden die zij inhouden. 'Laten wij ons daarom reinigen van alle onreinheid van vlees en geest, en de heiligheid vervolmaken in de vreze Gods.'

3. De apostel stort nu nogmaals zijn hele hart voor hen uit. Hij kon een beroep op hen doen in het bewustzijn van zijn onberispelijkheid, waarin zij hem zouden getuigen. Hij had niemand verwond. Hij had niemand bedorven. Hij had van niemand persoonlijk voordeel gemaakt. Het was niet om hen te veroordelen dat hij aldus sprak, want zij waren in zijn hart om met hen te sterven en te leven. Het is opmerkelijk en ongewoon dat hij de stervenden eerst stelt, voor de levenden; maar hij had nu niet alleen grote vrijmoedigheid ten opzichte van hen, maar zelfs grote roem met betrekking tot hen. Hij

is even bereid, en veel meer bereid, om tot hun lof te spreken, dan in berisping; hoe noodzakelijk dit soms ook is. Nu was hij even vol van vreugde als van verdriet; een vreugde die door de beproeving die hij had doorgemaakt geenszins verzwakte.

Hij was in grote nood geweest, herhaalt hij, alsof hij er niet genoeg op kon hameren. In Macedonië had zijn vlees geen rust gehad, - gevechten buiten en angsten binnen, maar God, die hen bemoedigt die laag zijn gebracht, had hem bemoedigd door de komst van Titus; en niet door zijn komst alleen, maar door de bemoediging die hij zelf onder hen had ontvangen. Dus als hij hen bedroefd had door de eerder geschreven brief, kon hij dat nu niet betreuren, hoewel hij het voor het ogenblik betreurde, - een opmerkelijk voorbeeld van hoe weinig de inspiratie van de geïnspireerde schrijver altijd die was waarvan hij zich in zichzelf bewust was! Hier was een brief die wij allen herkennen als een geïnspireerde brief, en toch had hij in een moment van zwakte spijt van het schrijven ervan. Het laat zien hoe onze genegenheid inderdaad een tijdlang onze rede en zelfs ons geestelijk oordeel kan overstemmen! Dat verdriet van de Korinthiërs - hoewel slechts voor een tijd, en dat nu zo duidelijk zegen voor hen had bewerkt - hoe vreemd, maar in zekere zin ook troostend, deze oefeningen van de apostel daarover!

Maar nu was het overduidelijk hoe God erin was geweest, en erdoor had gewerkt tot zegen. Zij waren inderdaad bedroefd tot berouw en op goddelijke wijze bedroefd, alleen opdat er in niets schade zou zijn van zijn gang ten opzichte van hen. Deze goddelijke droefheid werkte berouw tot zaligheid, om nooit spijt van te hebben. Hij spreekt natuurlijk over de verlossing die wij, zoals wij in Filippenzen

zien, zelf moeten uitwerken, hoewel God daarin werkt in Zijn genade jegens ons. Hij spreekt over bevrijding van de moeilijkheden van de weg, en dit, louter verdriet van de wereld werkte nooit uit, maar eerder de dood. Hij verzoekt hen naar de gevolgen te kijken. Als zij op een godvruchtige manier verdriet hadden gehad, wat een ijver had dat in hen teweeggebracht; wat een ernstig verlangen om zich te zuiveren van alles wat hen ten laste kon worden gelegd; 'wat een verontwaardiging' met het oog op de zonde; 'wat een vrees' toen zij zich de zwakheid realiseerden die zo duidelijk was geweest; wat een 'ernstig verlangen' nu naar een beter getuigenis, en 'wat een ijver' voor God, ja, zelfs 'wat een wraak' op alles wat zich tegen Hem verzette!

Zo hadden zij zich in alle opzichten goedgekeurd om duidelijk te zijn over deze zaak. En wat hij hun had geschreven was niet alleen omwille van individuen, maar opdat zij de ijver zouden beseffen die in zijn hart voor hen was in de ogen van God. Hij werd nu getroost door de verkwikking die Titus van hen had ontvangen, en de bevestiging van wat hij hem over hen had verteld. Het was nu duidelijk dat hij, ondanks wat er was binnengekomen, in feite de waarheid had gesproken met betrekking tot hen. Zij hadden het karakter dat hij hun gegeven had, bevestigd in de gehoorzaamheid die hij nu aan het woord gaf, en in de angst en beven waarmee zij zijn boodschapper hadden ontvangen. Het vertrouwen in de massa van hen was volledig hersteld.

Afdeling 5. (2 Kor. 8 - 9)

De mededeling aan de nood van anderen van de zijde van hen die bekwaamheid hebben om in de nood te voorzien,

We zijn nu aangekomen bij een vorm van bediening waarvan het duidelijk is dat de apostel er veel waarde aan hecht, en die misschien weinig gevaar loopt om op enig moment gering te worden geacht. Zoals wij in het lichaam van Christus zelf het samengaan van het geheel zien door datgene wat elk deel levert, - de behoefte van de één wordt bevredigd door het vermogen dat in de ander aanwezig is, - zo zien wij in de wereld zelf, niet in haar slechte vorm, maar zoals God de dingen onder de mensen heeft verordend, hetzelfde samengaan, de afhankelijkheid van de één van de ander, de behoefte die, zoals duidelijk is, bedoeld is om het hart in de mensen naar elkaar toe te trekken, en om de zwakheid bewust te maken, die tenslotte een zwakheid is die in allen op verschillende manieren en in verschillende maten tot uiting komt. Dit is, denk ik, ook de reden waarom dit onderwerp een vijfde afdeling van de brief vormt; het getal 5 spreekt, zoals vaak is gezegd, van de zwakken met de sterken, in de eerste plaats van het schepsel met God, maar het kan dus zijn toepassing hebben, en heeft die zeker, in een lagere sfeer. De bediening van kracht, van welke aard dan ook, aan zwakken, is dat in wezen door dit alles heen; en, zoals wij reeds gezien hebben in de bergrede, maakt de Heer zelfs het geven van aalmoezen tot een voorbeeld van wat eenvoudigweg

gerechtigheid is van hen die hun eigen behoefte beseffen aan de bediening die aldus naar anderen uitgaat.

1. Dit alles is een zaak waarin, helaas, het hart zo vaak gescheiden is van de hand, en de gemakkelijke vrijgevigheid van de rijken zo'n schijn van goedheid kan aannemen die verder gaat dan wat werkelijk kan worden volgehouden voor God, dat wij er voorzichtig mee moeten omgaan. De Heer heeft ons getoond hoe de grootheid van de gift in geen geval de test is van wat goed is in Gods ogen, en hoe de twee muntjes van een arme weduwe, die één penning vormen, meer voor Hem kunnen zijn dan alle schatten die door de rijken zijn opgestapeld. In feite manifesteerden degenen over wie de apostel hier spreekt, in hun diepe armoede de rijkdom van hun vrijmoedigheid. Dit is wat vrijzinnigheid opmerkelijk maakt. Het is niet zozeer wat wordt gegeven als wel wat de gever overhoudt. Wat de apostel waardeerde, en dat valt niet te betwijfelen, was niet de omvang van de gift, maar het hart dat erin getoond werd. De inzameling waarover hij hier spreekt was voor de arme Joden in Jeruzalem, een getuigenis van de waardering van de heidenen voor de zegen die God hun door de Joden had geschonken.

Het was rechtschapenheid van hun kant om dit te erkennen; en de geestelijke zegen die zij hadden ontvangen was veel groter dan alles wat in geld kon worden gecompenseerd, hoezeer die ook mocht worden erkend. Het was de manier van geven die het hart van de apostel verblijdde. De heiligen gaven niet om zich als het ware van een zekere verplichting aan de Heer te bevrijden, maar zij hadden zich eerst aan Hem gegeven, en dit maakte het eenvoudig om de rest te geven. Zo werd de materiële bediening geestelijk; en daarom

verheugde de apostel zich erover. Het was een bewijs van liefde en toewijding, en zo kon hij de Korinthiërs aansporen om het voorbeeld te volgen dat de gemeenten van Macedonië hun hadden gegeven; en aangezien zij nu overvloedig waren in alle christelijke genade, zouden zij zeker ook in deze genade overvloedig zijn, onder de rest.

2. Hij stelt voor hen het verheven voorbeeld van Iemand die rijk was en toch voor ons arm werd om ons door Zijn armoede te verrijken. Wat een voorbeeld om al het andere geven op zijn plaats te houden, om het zo klein te laten lijken als het in werkelijkheid is, en het tegelijkertijd meer aanvaardbaar te maken voor God door het besef van zijn kleinheid! De Korinthiërs hadden in feite hun bereidheid getoond voor datgene waarover hij een jaar eerder sprak. Hij hoefde hen daarom alleen maar aan te sporen om uit te voeren wat zij al zo lang in gedachten hadden, en daarbij te bedenken dat God, wat het geven van individuele mensen betreft, van een mens niet verwacht wat hij niet heeft, en dat Hij niet van plan was sommigen te verlichten door anderen lasten op te leggen. Het prachtige voorbeeld van het manna is het voorbeeld dat hij hun hier voorhoudt, waar - in een bediening die uit de hemel zelf kwam en waarin de mensen slechts moesten verzamelen wat God geschonken had - toch 'hij die veel verzamelde, had niets over, en hij die weinig verzamelde, had geen gebrek.' Dat was Gods gedachte en verlangen voor hen allen, maar Hij gebruikte menselijke middelen om het te volbrengen en verbond zo de harten van Zijn volk met elkaar en bracht de liefde voort, waarvan de gave, als het al iets was, slechts de manifestatie was.

3. De apostel spreekt verder over zijn zorg dat in de bediening van de 'vleselijke dingen', zoals hij ze noemt (die zelf zo'n verleiding voor

het vlees blijken te zijn, en waarvoor de jaloerse ogen van vijanden zo zeker op hem gericht zouden zijn) er niet de geringste gelegenheid zou zijn voor zelfs maar een vraag over zijn gedrag. Het was voor hem hier niet voldoende dat God alles zou weten, zodat hij het aan Hem kon overlaten om hem op Zijn eigen tijd en wijze te rechtvaardigen. Als er middelen waren om zelfs maar verdenking te voorkomen, zou hij die nemen, wat zelfs het niet nemen ervan op zichzelf een oorzaak van verdenking zou kunnen zijn. Het is een belangrijk beginsel dat wij moeten onderkennen in een man wiens geloof in God zo uitmuntend was, dat hij in een zaak als deze niet alleen hiernaar zou handelen. Hij zou hier niet zeggen, zoals hij in een ander verband zegt, dat het bij hem een zeer kleine zaak was om over iemand te oordelen.

Hij bouwt niet op zijn apostelschap, of op de onbetwistbare zegen die God aan zijn arbeid had gegeven, en wel op zo'n manier dat hij denkt dat hij zich niet hoeft te rechtvaardigen door het gebruik van voorzorgsmaatregelen die in het geval van een ander nodig worden geacht. Het lijkt er eerder op dat het besef van de plaats die hij op deze manier innam, de noodzaak om 'voor eerlijke dingen te zorgen, niet alleen in de ogen van de Heer, maar ook in de ogen van de mensen' nog dwingender maakte. Hij ging niet, zoals vele mindere mannen zouden doen en hebben gedaan, staan op de waardigheid van zijn ambt en minachtte de gedachte aan enige verantwoording die moest worden afgelegd aan hen voor wie zijn leven zo duidelijk had gesproken, beproefd als hij was door ontelbare beproevingen. Nee, hij 'vergrootte zijn ambt' op een heel andere manier. Zo kon hij zich ook om deze reden verheugen over de ijver van anderen die hen ertoe kon brengen gemakkelijk vereniging met hem te aanvaarden

in deze zaak van bediening van zelfs 'vleselijke dingen'. En hij vindt het juist dat dit niet alleen mannen van het hoogste karakter moeten zijn, maar ook de keuze van de vergaderingen zelf. Van hen kan hij met volle zekerheid spreken. 'Zij zijn de boodschappers van de vergaderingen,' zegt hij, 'en de heerlijkheid van Christus.' Hij wil niet dat men denkt dat hij gebreken in het bestuur bedekt met de mantel van zijn apostelschap of van zijn persoonlijk geloof.

4. Vervolgens spreekt hij ook zijn bezorgdheid uit over hen, opdat de ijver die zij een jaar eerder ten aanzien van deze dingen hadden getoond, niet zou afnemen, zoals zo vaak het geval is bij louter menselijke impulsen. Evenmin wil hij dat het lijkt, zoals enige onbereidheid van hun kant nu zou kunnen doen lijken, alsof hun bejubelde ijver, die zovelen tot actie had aangezet, uiteindelijk slechts het gevolg was van druk die op hen werd uitgeoefend - van de 'begeerte' van de apostel, hetzij voor hen, hetzij voor anderen.

5. Maar het verval dat zich op andere manieren onder hen had geopenbaard, had hen ook gemakkelijk op deze manier kunnen treffen. Het zou daarom niet tevergeefs voor hen zijn om zich de zekere beginselen van het goddelijk bestuur te herinneren. Zelfs in de natuur moet hij die het zaad van de oogst spaart, het resultaat in de oogst verwachten; alleen, aangezien de oogst hier geestelijk was, zou het niet zijn alsof een bepaalde som die gestort werd, een bepaalde hoeveelheid rente zou opleveren. Er moet een hart in zitten, niet een met tegenzin geschonken gift, waar God niet om geeft. De apostel verlangde naar zo'n geestelijke toestand, dat de Gever van al het goede zijn zegen vrijelijk over hen zou uitstorten, en dat daarvoor, evenals voor de vrucht van hun dienst zelf, overal dankzeggingen tot

God zouden opstijgen, en de harten van de heiligen op die manier ook tot elkaar zouden worden aangetrokken. Dit zijn de volmaakte wegen van God die, of Hij nu geeft of onthoudt, ons dient door te geven of te onthouden. Het is door en door genade, die ons er steeds aan herinnert hoe Hij ons gemaakt heeft door het besef van onze oerbehoefte om Zichzelf te kennen in het ontvangen van het eerste aanbod van Zijn liefde. 'God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!'

Afdeling 6. (2 Kor. 10 - 11)

Het overwinnen van de moeilijkheden, en van de macht van de vijand, die het werk zouden belemmeren.

1. De apostel gaat nu verder met het beantwoorden van de moeilijkheden die zich openbaarden door de geest van rivaliteit onder hen die beweerden, tenminste, zelf dienaren van Christus te zijn. Hij smeekt hen door die zachtmoedigheid en bescheidenheid van Christus die, bij alle positieve en hoogste aanspraak die Hij op Zijn volk had, en die Hij nooit aarzelde af te dwingen, zich toch in al Zijn wegen tegenover hen openbaarde. Zo zal ook de apostel nederig zijn onder het volk van God en niets aannemen, terwijl hij toch vrijmoedig kan zijn in het vertrouwen van wat God door hem bewerkt. Hij smeekte hen echter dat hij de vrijmoedigheid die hij verwachtte te tonen, niet zou hoeven te tonen tegen sommigen die hem neerzetten als wandelende op hun eigen niveau, dat naar het vlees was.

Hij wandelde inderdaad in het vlees, een mens als andere mensen, maar hij voerde geen vleselijke strijd. De wapens van zijn oorlogvoering waren niet vleselijk, en toch machtig door God tot het omverwerpen van Satans macht en de bolwerken van menselijke trots en redeneringen, die zich verheffen tegen de kennis van God. Zijn doel was niet een beginsel van gehoorzaamheid aan zichzelf, maar van gehoorzaamheid aan Christus, en daar wilde hij elke gedachte gevangen houden. Al het andere dat daar niet aan zou toegeven in de

weg van genadige bediening, zou hij bereid zijn te wreken wanneer de geest van gehoorzaamheid aan de andere kant geopenbaard was, en zij in wie die geest was, aldus gescheiden waren van de rest.

2. Hij redeneert nu echter met hen allen, als met hen die aldus het gezag, dat God hem gegeven had, in twijfel trokken. Oordeelden zij naar uiterlijke schijn, en verwarden zij de nederigheid der genade met het besef van onvermogen? Als iemand op zichzelf vertrouwd dat hij van Christus was, laat hem dan ook dit denken, dat wat hij ook mocht zijn, dit de apostel zeker kon opeisen, ja, als hij zich overvloediger zou beroemen op het gezag dat de Heer hem gegeven had, zou hij zich niet schamen; maar het was tot opbouw en niet tot vernietiging, en zo wilde hij niet lijken alsof hij hen door brieven angst aanjoeg. Zijn tegenstanders namen de gelegenheid te baat om te beweren dat de brieven weliswaar waarlijk gewichtig en sterk waren, maar wanneer men de man zelf zag, was er niet wat daarmee overeenkwam. Hij beweert dat wat hij in zijn brieven was, zo zou hij ook blijken te zijn wanneer hij bij hen aanwezig was. De daad zou het woord waarmaken. De belijdenis zou niet, zoals bij anderen, buiten de werkelijkheid blijken te vallen.

3. Want hij durfde zich niet te scharen onder degenen die zichzelf voortdurend ophemelden, mensen die zichzelf onder elkaar maten, en niet in de tegenwoordigheid van God, of naar de resultaten van de bediening die God zichtbaar had gemaakt. Van zijn kant zou hij deze dwaasheid niet navolgen, maar niet verder gaan dan de maat van wat God hem had toebedeeld; een maat waarvan de Korinthiërs wisten dat hij zelfs tot hen reikte, want zij waren zelf de vrucht van wat God door hem had gedaan. Hij schepte niet op over de arbeid

van anderen, en hij hoopte dat, met de uitbreiding van hun eigen geloof, het karakter van zijn arbeid ook zou worden uitgebreid, en inderdaad dat zij zo zijn weg zouden bereiden voor een verkondiging van het evangelie in de delen buiten henzelf, een soort uitbreiding die inderdaad naar zijn verlangen zou zijn. In zichzelf verlangde hij niet te roemen, maar in de Heer; want zelfaanbeveling kon degene die het gebruikte niet goedkeuren, maar de aanbeveling van de Heer was de hele zaak.

4. Zichzelf tot een weinig van wat als dit soort dwaasheid zou kunnen worden beschouwd geprovoceerd, kon hij erop vertrouwen dat zij hem zouden verdragen. Immers, daarin lag werkelijk de jaloezie die hij ten opzichte van hen had als degenen die hij aan één man had verpand, opdat hij hen als het ware als een kuise maagd aan Christus zou kunnen voorstellen. Hij vreesde dat, zoals de mens in den beginne van God was afgewend, nu ook hun verstand van de Christus werd verdorven. Maar was er een andere Jezus dan degene die hij predikte, of was er een andere Geest dan Hij die zij hadden ontvangen, of was er een ander evangelie dat werkelijk zo was? Zo ja, dan konden zij dit wel verdragen; maar hij rekende dat hij in dit opzicht in niets achterbleef bij hen die als apostelen bij uitstek waren, en als hij de voortreffelijkheid of de versierselen van het spreken achterwege liet, was hij niet gebrekkig in kennis, maar had hij zich in alle dingen aan hen kenbaar gemaakt.

5. Zoekend naar de oorzaak van de belediging die hij hun zou hebben gegeven, kan hij die alleen vinden in het feit dat hij hun vrijelijk het evangelie van God heeft verkondigd en hun niets heeft afgenomen. In feite had hij tegelijkertijd voor andere vergaderingen ontvangen,

alsof hij, zoals hij het uitdrukt, door anderen was ingehuurd om hen te bedienen; alles wat hem ontbrak werd geleverd door die uit Macedonië, en zijn eigen arbeid was, zoals wij weten, grotendeels zijn eigen onderhoud. Zo was hij geen last voor hen geweest, zoals hij redelijkerwijs had kunnen zijn, en dat zou hij nu ook niet worden. Er was een bijzondere reden voor dit uitzonderlijke gedrag, en hij was blij dat hij zich in Korinthe in dit opzicht kon beroemen; maar waarom?

Uit gebrek aan liefde voor hen? Nee, maar om de gelegenheid af te snijden van hen die dat wilden, bedrieglijke werkers, die binnen waren gekomen met werkelijk apostolische pretenties, - maar ongegrond, en geïnspireerd door Satan zelf; die zich gemakkelijk kon veranderen in een engel des lichts, wat hij eens was, maar niet is. Als aanklager van de broeders is Satans grote pleidooi inderdaad gerechtigheid. Wij zien dat in zijn beschuldiging van Job; en zijn volgelingen waren waarschijnlijk genoeg op zijn grond om anderen even vals te beschuldigen als hij. Hun einde zou het verklaren, maar hij aarzelt niet om duidelijk te spreken over wat inderdaad een verschrikkelijke zaak voor hem moet zijn geweest, om degenen die de vrucht waren van zijn eigen arbeid zo van hem weggevoerd te zien. Het is duidelijk dat de dingen in Korinthe zeer ver zijn gegaan; en zelfs nu was er nog niet de grondige bevrijding waarop hij voor hen rekende.

6. Hij wendt zich onwillig weer tot zichzelf. Hoe dwaas zij hem ook vonden, zij die zo wijs waren, zouden een beetje kunnen luisteren. Dwaze opschepperij was inderdaad dwaas, maar het was een dwaasheid waartoe men gedwongen kon worden. Maar waarin faalde hij dan, in vergelijking met anderen? Als zij Hebreërs waren, was hij

dat ook. Als zij het zaad van Abraham waren, was hij dat ook. Waren zij dienaren van Christus? Hoe grondig was hij als zodanig bewezen! De overvloed van zijn arbeid sprak voor hem, het lijden dat deze hem ooit brachten, - slagen en gevangenschap, de dood die hem in elke vorm tegemoet trad. Het verslag volgt hier, een verslag dat veel verder gaat dan de geschiedenis die wij in de Handelingen hebben, die inderdaad slechts een voorbeeld was van veel anders.

Gevaren had hij in elke vorm ontmoet, van vijanden, van valse broeders, van landgenoten, van vreemdelingen, te midden van de menigte der mensen, in woestijnen, in gevaren door wat men ongelukken noemt, te midden van arbeid en zwoegen, in waken, in vasten, in koude en naaktheid. Te midden van dit alles was er dat wat, voor iemand als hij, een druk was die alles te boven ging, de last van alle samenkomsten. Wie was er met wiens zwakheid hij niet sympathiseerde? Wie was er wiens struikeling hem niet deed branden? Maar als hij roemde, roemde hij liever in datgene wat hem toonde als het hulpeloze schepsel dat hij was, door God als zodanig verzorgd, maar nog steeds overgelaten aan het besef van deze hulpeloosheid. Hij vermeldt hier slechts één punt, namelijk de schandelijke manier waarop hij uit Damascus moest vluchten; de stad was afgesloten met een garnizoen om hem aan te houden, hijzelf liet zich in een mand uit een raam in de muur zakken om aan zijn vervolgers te ontkomen - geen wonder kwam er voor hem tussen, zoals we zien, geen waardigheid door zo'n manier van ontsnappen; maar hoeveel troost kunnen we soms vinden in deze blikken op de toestand waarin zo'n grote apostel als Paulus zich bevond!

Afdeling 7. (2 Kor. 12 - 13)

De vervolmaking van de bediening.

We worden zo geïntroduceerd in wat ongetwijfeld de vervolmaking van de bediening is, de manier waarop, aan de ene kant en aan de andere kant, God wordt gevonden door de ziel die aldus is toegezegd aan Zijn dienst; aan de ene kant de hoogten van zegening waartoe de Heer bereid is de Zijnen te leiden, de wonderlijke troost die wordt gegeven aan hen die troost nodig hebben; terwijl we aan de andere kant de noodzaak van tucht ook zien in nauw verband met de troost zelf, en in zo iemand als Paulus de apostel; en als zo iemand het nodig heeft, wie is er dan die er vrijstelling van zal eisen? Het effect is datgene waartoe het laatste hoofdstuk ons in zekere mate al heeft gebracht, de vernedering van het aarden vat, alleen opdat de uitnemendheid van de kracht beseft wordt van God te zijn en niet van de mens, Zijn kracht vervolmaakt in zwakheid, zodat de zwakheid zelf verheerlijkt wordt, en in het bewustzijn van die zwakheid vindt men kracht.

1. De apostel komt nu tot datgene waarvan het duidelijk is dat hij weinig tegen anderen zei, en dat gegeven werd tot vreugde en troost van zijn eigen ziel alleen. De visioenen en openbaringen van de Heer waarover hij spreekt waren niet bedoeld om te worden meegedeeld, gingen zelfs de mogelijkheid van communicatie te boven. Ze waren dus niet voor anderen, ze waren voor hemzelf; en toch worden ze hier zeker vermeld tot zegen van anderen, en opdat wij zouden beseffen wat men in dezelfde toestand van dezelfde Heer mag verwachten.

Paulus was hierin bij uitstek, zoals hij altijd is. Wij kunnen, door hier te veel op aan te dringen, alle zegen voor onszelf verliezen. Het is duidelijk dat de apostel hier niet over zichzelf spreekt als apostel. Zo stelt hij het niet. Als apostel zouden de openbaringen in feite voor anderen zijn geweest.

Dat waren ze niet, maar voor hemzelf; en hij spreekt over zichzelf, (want het is duidelijk over zichzelf dat hij spreekt,) maar in zulke bewoordingen dat iedere christen zijn medemens zou zijn. 'Ik ken een mens in Christus,' zegt hij; maar wie is er onder de christenen die geen mens in Christus is? We moeten goed letten op de manier waarop de Schrift ons de dingen voorstelt, anders verliezen we veel van de zegening ervan. Het is 'een mens in Christus,' - zo eenvoudig gesteld dat we ons, ware het niet voor wat er daarna gezegd wordt, zelfs zouden kunnen afvragen of het wel de apostel is. Het is duidelijk dat hij niet wil dat wij deze dingen als eenvoudig apostolisch zien. De 'mens in Christus' is inderdaad in zekere zin veel meer dan de apostel. Een 'mens in Christus' is iemand die voor God staat in de waarde en de kracht van wat Christus voor God is. De apostel wist dit inderdaad zoals niemand anders, kan men zeggen, het heeft gekend; maar dat wat hij zo goed wist, behoort in zijn zegenrijkheid toch toe aan iedere christen, en staat open voor iedere christen om ervan te genieten.

Laten we onszelf de verschillen toerekenen die er kunnen zijn, en niet ontsnappen aan de troost of de vermaning die erin zit, door 'een mens in Christus' werkelijk tot een uitzondering onder zulke mensen te maken. Dat kan niet de reden zijn waarom het hier zo wordt voorgesteld. Als het ambt, zoals we hebben gezien, iets is dat elk lid van het lichaam van Christus als zodanig in de een of andere

vorm moet uitoefenen; als elk lid van Christus nodig is om dat evangelie van Christus dat de Gemeente is, 'gelezen en gekend door alle mensen', te vullen, dan hebben wij zeker ons aandeel in alles wat deze brief van het ambt ons kan geven, waarbij we volledig rekening houden met de voorname positie van de apostel en met alles wat werkelijk uitzonderlijk in hem was, maar wat meer dan iets anders uitzonderlijke toewijding inhield.

Hij spreekt dan van deze mens in Christus, - een hemelse mens, want Christus is hemels, - opgenomen in zijn eigen sfeer, in de hemel, op een wonderbaarlijke manier, waarvan hij geen rekenschap kan geven. Of het in het lichaam was, weet hij niet. Of het uit het lichaam was, weet hij niet. Hij zegt dit twee keer, met een ongetwijfeld doel. Hij wil dat wij niet zozeer nadenken over de omstandigheden, over het precieze aandeel dat het wonder erin had; want van het wonderbaarlijke willen wij ons natuurlijk terugtrekken, (wij verwachten geen wonderen), maar hij laat het open. Hij werd weggevoerd naar de derde hemel, of dat nu in lichaam of geest was, kan hij niet echt zeggen. Hij dacht misschien maar weinig aan zichzelf, uit zichzelf getrokken door de kracht van wat hem werd meegedeeld. Het was inderdaad een onuitsprekelijke vreugde, het Paradijs van God, dat op de een of andere manier voor hem werd geopend, iets dat waarde en kracht had voor zijn ziel, wat hij zelfs aan anderen niet kon zeggen.

Hier is de mens om in te roemen, zegt hij; en hij scheidt deze mens als het ware van zichzelf, de mens in het vlees, die alleen in zijn zwakheden kan roemen. Hoe duidelijk lijkt het dat hij ons wil laten scheiden van wat hij zelf was, van dit wonderbaarlijke visioen dat hem werd gegeven! Het lijkt wel alsof hij wil dat wij alles wat

uitzonderlijk was in hem, scheiden van datgene wat op zichzelf zo uitzonderlijk is voor alle ervaringen. Maar zou hij de deur niet zo voor ons openen, voor zover hij dat kon? Zou hij niet zeggen: Ik een mens in Christus, als zodanig, werd opgenomen in de derde hemel? 'Zo iemand.' Hoevelen van ons zouden zichzelf hiervan kunnen uitsluiten, en zeggen dat we niet zo iemand zijn? We zijn helemaal geen christenen als dat niet waar is voor ons. Zo iemand als deze werd opgenomen in de derde hemel. Zou God onze harten niet naar zulk een onuitsprekelijke zegening trekken, en zou Hij de harten die Hij aldus geleerd heeft ernaar te verlangen, niet bevredigen? 'Hij bevredigt de verlangende ziel en vervult de hongerige ziel met goedheid.' Hoe goed zou het zijn als wij met een onbedwingbaar verlangen verlangden naar datgene wat God noodzakelijkerwijs moet komen bevredigen!

Maar we mogen de man die Paulus was niet scheiden van het visioen dat hij genoot. We mogen de apostel scheiden, maar we mogen de mens die Christus toegewijd was niet scheiden; de mens die, nadat hij Christus Jezus de Heer had ontvangen, zo werkelijk in Hem wandelde; de man voor wie de aarde getekend was door het kruis, en voor wie daarom de hemel openstond. Laten wij alle mogelijke nadruk leggen op zulke dingen als deze. Er is geen koninklijke weg naar het genot van zulke dingen door een louter verlangen naar visioenen. De weg is alleen langs de weg die Paulus werkelijk is ingegaan. We hebben gelijk als we geloven dat er iets uitzonderlijks aan hem was. Wij vergissen ons door te geloven dat het slechts een officiële onderscheiding was, zoals men zou kunnen zeggen; iets dus dat ons in soort scheidt van de mens die deze dingen genoot.

Het was de mens die zelf, in de vreugde van wat hij in Christus was, er met zijn hele hart naar streefde om ieder mens volmaakt voor te stellen in diezelfde Christus die hij genoot. Het was deze man die God op de een of andere manier meenam naar het paradijs, en hem onuitsprekelijke dingen liet horen, waarvan de vreugde bleef, hoe diep die ook was om uit te spreken. Maar we worden er nu onmiddellijk aan herinnerd, dat hier tenslotte een man was, aan een andere kant, zeer gelijk aan onszelf; een man die, als hij naar zichzelf keek, alleen kon roemen in die zwakheden die hem het zwakke schepsel lieten dat hij was, in de handen van een God die almachtig voor hem was. Hij wil zichzelf nu niet verheerlijken met deze openbaringen. Hij verlangt dat niemand over hem denkt boven datgene wat hij werkelijk ziet of over hem hoort.

2. Hij maakt ons de andere Paulus bekend over wie hij niet wilde roemen. Hij laat ons in feite weten dat hij het zelf was die de openbaring had ontvangen, alleen in dezelfde zin waarin hij ons een doorn in het vlees bekend maakt die de openbaring zelf voor hem had verkregen. Hoe absoluut een berisping voor alles wat men droomt van praktische volmaaktheid in de christen, om te ontdekken dat iemand die gegrepen kon worden waar misschien niemand van ons ooit is geweest, onbewust van zichzelf terwijl hij zo bezig was met onuitsprekelijke dingen, toch, toen hij uit het visioen kwam, een bode van Satan zelf nodig had om hem te helpen, vanwege de neiging tot trots van het hart die het visioen zelf zou kunnen veroorzaken!

Laten we zorgvuldig opmerken dat er niet gezegd wordt dat hij erdoor verheven werd. De bode van Satan hoefde hem niet voor zijn eigen zonde te treffen. Het was gewoon vanwege dat wat nog in hem

was, al dan niet tentoongesteld, - van neigingen die gecontroleerd konden worden, maar die gecontroleerd moesten worden. Zo volgde de doorn in het vlees op het visioen. Het is ook duidelijk dat dit een of andere lichamelijke zwakheid of misvorming inhield, die hem in de ogen van de mensen klein zou maken, en hem zo zou verlagen in het karakter van een dienaar van Christus, waarvoor het visioen zou kunnen impliceren dat hij erdoor geprikkeld zou worden. Op deze manier gaat hij naar de Heer, dat wil zeggen naar Christus, de Heer van de dienaar, om Hem hierover te zoeken. Driemaal smeekt hij Hem dat dit van hem mag wijken.

Hij krijgt antwoord, en toch ook weer niet. Hij krijgt antwoord, niet zoals hij verwacht, maar hij krijgt antwoord op een vollere manier dan hij verwacht. De doorn wordt niet weggenomen, maar de toereikendheid van de goddelijke genade wordt hem verzekerd, en dat de kracht van God tenslotte slechts deze menselijke zwakheid vereist, en des te meer wordt getoond naarmate de zwakheid zelf wordt getoond. Dit is, zoals wij weten, slechts het goede van dat aardse vat, waarin hij ons reeds verteld heeft dat de goddelijke schat zich bevindt. Hier was het licht van de hemel zelf in een duidelijk aardse vat. Hij moet deze positie accepteren. Hij moet het geen verlies vinden. Neen, is het geen winst wanneer een mens kan roemen in de zwakheden die hij juist nu had willen wegnemen, als beseffend dat zij slechts een kracht groter dan de zijne op hem doen rusten? Wie zou de macht van Christus willen ruilen voor de macht van een aannemelijk menselijk uiterlijk, een welsprekendheid van menselijke woorden, of iets anders, kortom, dat zo eenvoudig menselijk is als deze? Denk aan de macht van Christus die zich openbaart in de eenvoudigste woorden die menselijke lippen kunnen uitspreken!

Denk aan de goddelijke kracht die zich openbaart in iemand die in mensenogen bijna tot verachting toe zwak was!

Natuurlijk impliceren de zwakheden hier die hij kan roemen geen morele onvolmaaktheid. In zo iets kan hij niet roemen. Hij gaat verder met ons rechtstreeks te vertellen wat het is waarin hij genoegens schept, 'in zwakheden, in verwijten, in nood, in vervolgingen, in moeilijkheden om Christus' wil,' - wat hem in feite duidelijk slechts een aardse vat maakte, schreef de dood op de man Paulus, opdat het leven van Jezus zich zou vertonen in zijn volle goddelijke karakter. Het is een moeilijke les om te leren, maar juist de moeilijkheid ervan toont des te meer aan hoe noodzakelijk het is om die les te leren.

Waarom is het zo moeilijk voor ons om het te leren, behalve vanwege deze neiging tot hoogmoed in ons hart, die, zoals we zien, zelfs de grote apostel hier niet vreemd was? Hoe dankbaar moeten wij zijn voor deze discipline, die zo weinig van ons vergt, maar alleen bedoeld is om God door ons te verheffen en te verheerlijken! De apostel aanvaardde dit in ieder geval grondig. Om te veronderstellen, zoals mensen hebben verondersteld, dat de doorn uiteindelijk werd weggenomen door de onwilligheid van zijn verzoek, is het wegnemen van de les die we er uit moeten leren. Het wegnemen van de doorn zou het wegnemen van de roem erin zijn geweest. Hoe heerlijk is het om degene te zijn in wie de goddelijke heerlijkheid zich zo heeft willen openbaren! En zo was niet alleen Paulus, maar zo is duidelijk ieder mens in Christus. Er is geen uitzondering in dit alles, behalve, helaas, de uitzondering die gemaakt wordt door onze eigen doofheid en traagheid om de zegen te ontvangen die de mens in Christus van

God zal vinden, juist in verhouding tot het feit dat hij werkelijk uit en uit datgene is wat erin besloten ligt.

3. De apostel keert voor een ogenblik terug om als het ware nog eens die dwaasheid van hem te tonen, die iets anders werd in het einde waarvoor hij haar gebruikte, maar waarvoor hij gedwongen was haar te gebruiken, zoals hij hier zegt. Hij kon niet toegeven in de aanwezigheid van hen die hem wilden verlagen om zichzelf te verheffen. Hij erkent dat hij nog niets is, zoals wij zien, dat de tekenen van een apostel die door hem onder hen werden gewrocht, niet kon verhinderen. Ze hoorden goed bij iemand die met angst en beven onder de Korinthiërs kwam vanwege de last van de boodschap die hij droeg, vanwege het getuigenis van Christus zijn Verlosser die erin zat.

Bij zulk een waren de tekenen van een apostel in volmaakte harmonie, onder hen gewrocht, zoals hij zegt, eerst in alle geduld, de zedelijke kwaliteit voorop gevend, maar ook in tekenen, wonderlijke en machtige werken. Er was dus niets, waarin zij inferieur waren aan andere vergaderingen, behalve in die onafhankelijkheid van hen, die hij schijnt te hebben geopenbaard. Als dat een fout was, moesten zij het hem vergeven. Voor hem was het alleen de onafhankelijkheid van een ouder die het welzijn van zijn kinderen zoekt, in plaats van door hen bediend te worden. ‘Want de kinderen,’ zegt hij teder, ‘moeten niet voor de ouders, maar de ouders voor de kinderen sparen,’ en hij, hoe graag zou hij besteden en besteed worden voor de zielen van degenen die hij liefhad, zelfs al zou de liefde die hij over hen uitstortte hem slechts in mate beroven van de liefde die zij hem gaven.

4. De aanvallen op hem gingen zelfs verder dan dit. Sommigen zeiden, het is duidelijk, dat zelfs in het niet belasten van hen een element van bedrog was, - hij belaste hen zelf niet, maar het was alleen in het vak van iemand die wist hoe hij hen met bedrog kon vangen. Het is vreemd dat iemand zo'n zin kan aanvoeren als een argument voor het terecht gebruiken van bedrog door een christen. Het is datgene waarvan hij hier wordt beschuldigd, en wat hij onmiddellijk afwijst door de vragen die volgen. Had hij dan zijn bedrog getoond, door door middel van anderen gezonden en winst te maken, die hij persoonlijk niet wilde maken?

Titus was door hem gezonden en een broeder in zijn gezelschap. Had Titus hen dan gewonnen? Hadden zij niet in dezelfde geest en in dezelfde voetstappen gewandeld? Ze dachten zelfs, sommigen onder hen, dat al deze verdediging van zichzelf slechts een excuus was van een geweten dat niet gerust was. 'Wij spreken,' zegt hij, 'voor God in Christus; en alles, geliefden, tot uw opbouw.' Maar de toestand van de dingen deed hem soms toch vrezen voor degenen die hij in zo'n toestand zou aantreffen dat hij zich ten opzichte van hen zou vernederen en hen zou doen lijden onder de roede die hij bracht. Hij vreesde de aanwezigheid van 'twisten, wedijver, toorn, twist, kwaadsprekerij, gefluister' en dat hij velen zou moeten beklagen die reeds gezondigd hadden en die zich niet, zoals anderen, bekeerd hadden over de onzedelijkheid, de openlijke uitbarstingen van het vlees die zich onder hen hadden geopenbaard.

5. Nu kwam hij in ieder geval eindelijk tot hen. Alles zou worden bekeken, en in de mond van twee of drie getuigen zou alles worden vastgesteld. De liefde zelf kent weliswaar geen grenzen, maar kan

toch gedwongen worden om te handelen op een wijze die tegen haar verlangen ingaat. Als hij opnieuw zou komen, zou hij niet sparen. Zij trokken zijn apostelschap in twijfel, en vroegen zich af of Christus in hem had gesproken. Waarom keken ze niet naar zichzelf als ze daar bewijs van wilden? Waren zij niet voldoende bewijs? Hadden zij geen bewijs van de kracht van God in datgene wat niet alleen onder hen, maar ook in hen tot stand was gebracht? Want zij bleven in geen enkele gave achter. Welke zwakheid er ook mocht zijn tentoongespreid, het was een gekruisigde Christus die hij predikte, gekruisigd door zwakheid, maar Hij leefde nu door de kracht van God. Zo konden ook zijn dienaren zwak zijn naar zijn voorbeeld, maar de kracht van God openbaarde zich in hen door Hem door wie zij voor God leefden. Maar als zij dan een bewijs wilden hebben van het vakmanschap van de apostel, dan waren zij zijn vakmanschap. Laat hen zichzelf onderzoeken of zij in het geloof waren. Laat hen zichzelf bewijzen in plaats van hem.

Het gebrek aan begrip van de lange tussenzin hier, die immers op de wijze van de apostel is, heeft mensen doen denken dat Paulus het werkelijk de bedoeling had dat zij zichzelf zouden onderzoeken of zij in het geloof waren. Integendeel, zijn argument berust juist op het feit dat zij dat niet hoeven en kunnen doen. Hij wendt zich onmiddellijk tot hen met de vraag: 'Erkent gij zelf niet dat Jezus Christus in u is, tenzij gij inderdaad verdorvenen zijt?' Als alles weg was, hun belijdenis en alles wat daarin besloten lag, dan was inderdaad zijn werk weg, en zou het bewijs van zijn apostelschap, wat hen betreft, werkelijk ontbreken. Maar hijzelf, in ieder geval, en zij die onder hen hadden gewerkt, waren geen verdorvenen; en zij baden alleen dat zijn volk geen kwaad mocht doen, niet dat zij zelf

goedgekeurd mochten lijken, maar dat zij goed mochten doen, ook al verdoemden zij hun leraren.

Immers, niets kon werkelijk tegen de waarheid worden gedaan - niets kon daartegen overwinnen - maar voor de waarheid. Wij moeten aan de andere kant staan, bij God, om te beseffen hoe waarachtig dit zo is; maar het is zo, en de apostel in zijn toegewijde liefde jegens hen kon zich verheugen als zij inderdaad sterk waren, hoe zwak hij zich ook mocht manifesteren. Wat hij zocht en bad was hun vervolmaking, en zijn doel nu in het schrijven was dat hij niet onder hen hoefde te komen om een strengheid te gebruiken die inderdaad kon worden gerechtvaardigd in het gezag dat de Heer hem had gegeven; een gezag echter bedoeld om op te bouwen en niet om af te breken. In dit alles zien wij het hart van de ware bediening, zoals blijkt, - de zelfvergetelheid van een liefde die zich uitstortte omdat het liefde was; niet om enig gewin, behalve inderdaad wat de liefde als gewin kon tellen.

Laat ze zich door alles heen verheugen. Vreugde is wat ons past, wat de omstandigheden ook zijn, en zelfs in het besef van mislukking zelf; maar de ware christelijke vreugde is in de Heer, en die mag niet falen of veranderen. Laten zij zich dus verheugen, en daarmee in alles de volmaaktheid zoeken. Laat hen een goede troost zijn, van één geest, die dus alleen de geest van Christus kan zijn, als het de geest van de christenen is. Laat hen in vrede zijn; en Hij die de God van liefde en vrede is, zal met hen zijn. Hij verzoekt hen elkaar te groeten, en zendt de groeten van de heiligen, en bidt dat de genade van de Heer Jezus en de liefde van God en de gemeenschap van de Heilige Geest met hen allen moge zijn.

Bijlagen

Bron

The New Testament; 3. The Pauline Epistles; 3-2c. 2 Corinthians
Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The
Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).

Vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor

Volgorde en indeling van de Bijbelboeken

Het Oude Testament

1. DE WET

1. Genesis
2. Exodus
3. Leviticus
4. Numeri
5. Deuteronomium

2. DE HISTORISCHE BOEKEN

1. Jozua
2. Richteren
Ruth
3. Koningen
Eerste boek (Samuel)
Tweede boek (Koningen)
4. Gevangenschap boeken
Ezra
Nehemia
Esther
5. Kronieken

3. DE PROFETEN

1. Jesaja
2. Jeremia
Klaagliederen
3. Ezechiël
4. Daniel
5. De kleine Profeten
 1. *Hosea; Amos; Micha*
 2. *Joel; Obadja; Jona*
 3. *Nahum; Habakkuk; Zefanja*
 4. *Haggai; Zacharia; Maleachi*

4. DE PSALM BOEKEN

1. De Psalmen
2. Job
3. Hooglied
4. Prediker
5. Spreuken

Het Nieuwe Testament

1. DE EVANGELIEËN

1. { Mattheüs
 { Markus
 { Lukas
2. Johannes

2. DE HANDELINGEN

3. DE BRIEVEN VAN PAULUS

- { Romeinen
 { Galaten
1. { Efeziërs
 { Kolossenzen
 { *Filemon*
 { Filippenzen

 { Thessalonicenzen
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Korinthiërs
 { *Eerste brief*
2. { *Tweede brief*
 { Hebrëëen
 { Timotheüs
 { *Eerste brief*
 { *Tweede brief*
 { Titus

4. DE ALGEMENE BRIEVEN

1. Petrus
Eerste brief
Tweede brief
2. Jakobus
3. Johannes
Eerste brief
Tweede brief
Derde brief
4. Judas

5. OPENBARING

Betekenis van de cijfers

De reden voor de betekenis moet worden gezocht in eerdere delen, met name in

Bijlage II. in het boek over de Psalmen.

- 1** Eenzaamheid, singulariteit, uniciteit; eenzaamheid, onvruchtbaarheid. Toereikendheid, macht, onafhankelijkheid, trots, rebellie. Identiteit, onveranderlijkheid, consistentie, eeuwigheid, waarheid, kennis.
- Eenheid* Eenheid, eenheid, harmonie, gelijkmoedigheid, integriteit, rechtschapenheid, gehoorzaamheid, overeenstemming, vrede.
- Voorrang* Suprematie, leiderschap, heerschappij; begin, oorzaak, gelegenheid, bron, stichting, grond, pleidooi.
- Combinaties van betekenissen* Leven, persoonlijkheid, wil. Keuze, verkiezing. Genade. God, Almachtig, Eeuwig, Jahweh, Vader.
- 2**
- Relatie* Hulp, ondersteuning, bevestiging, zekerheid, competente getuigenis. Detachering, behoud, bevrijding, redding. Dienst. Toevoeging, toename, groei; vooruitgang, beweging, activiteit. Gehechtheid, liefde, verlangen, gebed. Vereniging, partnerschap, gemeenschap.
- Tweede* Afhankelijkheid, geloof. Minderwaardigheid, nederigheid, vernedering, onderwerping.
- Vershil* Diversiteit, contrast; tegenstrijdigheid, oppositie, conflict, vijandschap. Dubbelzinnigheid, dubbelhartigheid, bedrog.
- Deling* Scheiding, analyse, differentiatie, onderscheidingsvermogen; oordeel, wijsheid; zicht. Verval, dood, ontbinding. Christus, tweede persoon, God en mens, tweede mens, woord van God, getuige, Verlosser, Dienaar. Kruis. Ziel. Vrouw.
- 3**
- Drie dimensies* Stevigheid; werkelijkheid, verwerkelijk, vervulling, volheid; manifestatie. Heiligdom; glorie, lof. Naam.
- Drie rechte lijnen omsluiten een ruimte* Apart zetten voor een doel; specialisatie, heiliging, heiligheid; transformatie. Woonplaats, bezit, deel. Huwelijk. Verbod.

<i>De derde lijn van een driehoek keert terug naar de eerste</i>	Opstanding; terugkeer, opwekking, herstel; reproductie. Geest.
4	Toegeeflijkheid, zwakte; zachtmoedigheid, barmhartigheid. Falen, testen; ervaring; vergankelijkheid, verandering. Schepsel, aarde, wandel op aarde, wereld.
5	God in de regering; capaciteit, verantwoordelijkheid, oefening, weg en einde; voorwaarden. Zwak met de Sterke; Mens met God; Immanuël.
6	Manifestatie van de volheid van het kwaad. Werkweek; limiet, discipline; meesterschap, overwinnen.
7	Volledigheid, perfectie; rust.
8	Nieuw in tegenstelling tot het oude.
10	Gewoon 5 maal 2
12	De duidelijke heerschappij van God.